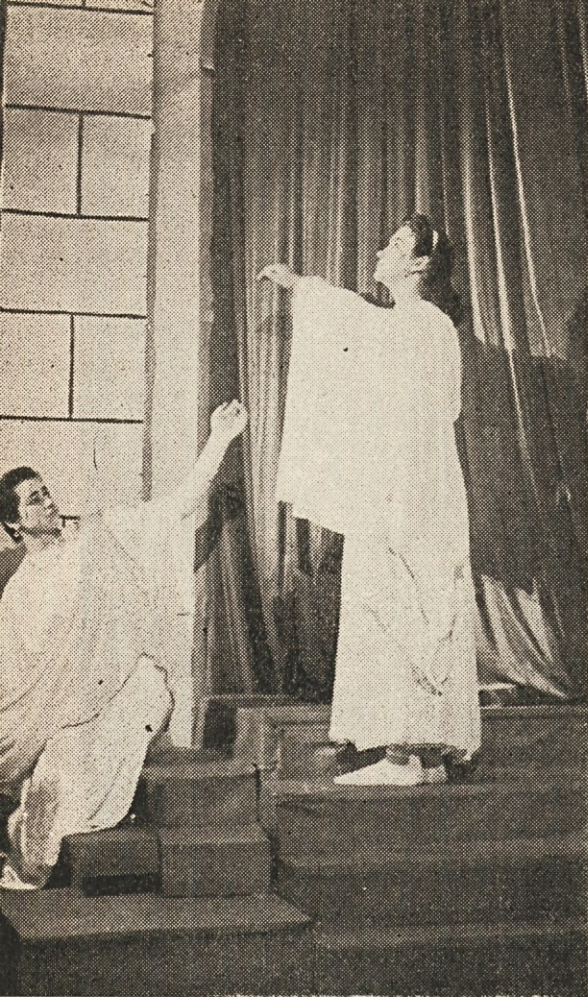

LEPOTE SLOVENSKE ZEMLJE: ŠPIK

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XVI LA VIDA ESPIRITUAL SEPTEM. 1949

knjiga sv. pisma mi razodeva kako skrivnost.

Angel obljubi, da bo Sara dobila sina **Izaka** (1 Moz 18, 10). Drug angel zopet obljubi pobožni **Samsonovi materi** (Sodn 13, 2—25). Angel naroča Abrahamovi dekli **Hagari**, naj se vrne k svoji gospodinj Sari (1 Moz 16, 6—133); ob drugi priliki jo vso nesrečno spet angel **tolaži** v puščavi (1 Moz 21, 14-22). Angel božji pošlje preroka **Elija k poslancem** kralja Ohorija (4 Kralj 1, 13. 15); angel je spet **krepčal** istega preroka, ko je moral bežati pred brezbožno kraljico Jezabelo (3 Kralj 19 1-9). Angela sta nekako s silo **vlekla Lot** in njegovo družino iz Sodome (pr. 1 Moz 19, 15-17). Angel je opomnil **Jakoba**, naj se vrne iz Labanove hiše v Sveto deželo (1 Moz 31, 11-13); že ob vstopu v Sveto deželo pa je Jakob zazrl pred seboj celo več angelov (1 Moz 32, 1-2). **Knjigo preroka Danijela po pravici imenujejo knjigo o angelih**, ker je v njej toliko govora o angelih. Angel n. pr. obvaruje **tri mladeniče** v ognjeni peči, da se jim nič ne zgodi (Dan 3, 49-52), angel je postavil preroka Habakuka z močnikom k **Danijelu v levnjak** (Dan 14, 32-39). Istemu preroku Danijelu nadangel **Gabrijel** razkriva sveto prihodnost (Dan 8, 15-20; 9, sl.; 10, 1 sl.).

Poseben angel je vodil **izvoljeni narod** iz egiptovske sužnosti (pr. 2 Moz 23, 20-23). Ob drugi priložnosti je angel samo v eni noči pomiril 185.000 asirskih vojakov, ko so ob-

KDO KAKOR BOG...?

Doma so nam ponavadi na angelsko nedeljo pridigali o angelčku varuhu. V naših krajih smo namreč praznik angelov varuhov že od l. 1667 obhajali kot zunanjo slovesnost prvo nedeljo v mesecu septembru. Vesoljna Cerkev pa praznik sv. angelov varuhov obhaja 2. oktobra. Posebej pa obhaja Cerkev še tri angelske praznike: 24. marca praznik sv. nadangela **Gabrijela**, 29. septembra praznik sv. nadangela **Mihaela**, 24. oktobra pa praznik sv. nadangela **Rafaela**.

Včasih si res kar preveč po otročje mislimo, da je resnica o angelih le lepa zgodbica za nedolžne otročičke. Če pa z dozorelo vero odpiramo svete knjige božjega razodetja, zazremo **strašno vojsko med dvema svetovoma: satan z odpadlimi angeli** in njihovimi pomočniki se bori proti Bogu, človeški družbi, Cerkvi in posameznikom, na drugi strani pa **svet dobrih angelov** posega v velike in majhne zadeve človeštva, Cerkve, posameznih narodov in tudi v tvoje zadeve. Skoraj prav vsaka

legali Jeruzalem (4 Kralj 19, 35). V obeh knjigah **Makabejcev** beremo, kako angeli posegajo v borbe, ki so jih vodili Makabejci za Boga, čisto vero in narodno svobodo.

Angeli spet posegajo vzporedno v skrivnosti **odrešenja**. Nadangel **Gabrijel** oznanja **Zahariju rojstvo Janeza Krstnika** (Lk 1, 5-20), **Gabrijel** oznanja **Jezusovo rojstvo nazareški Devici** (Lk 1, 26-38). Angel pojasnjuje pravičnemu **Jožefu** deviško skrivnost učlovečenja druge božje osebe (Mt 1, 18-25), angel oznanja pastirjem **Jezusovo rojstvo** (Lk 2, 8-12), množica **nebeške vojske** poje prvo božično pesem: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji" (Lk 2, 13-14). Angel opomni **Jožefa**, naj gre z Detetom in Materjo v Egipt (Mt 2, 13), in spet mu pove v Egiptu, da se more vrniti (Mt 2, 19-20). — Ko je **Gospod** po trojni skušnjavi odločno zavrnil hudiča, so angeli **pristopili in mu stregli** (Mt 4, 11; Mr 1, 13). **Trpečemu na vrtu Getsemani** se je prikazal

angel iz nebes in ga krepčal (Lk 22, 43). Njegovo velikonočno zmago so spet radostno angeli oznanjali (Mt 28, 1-7); Mr 16, 5-7; Lk 24, 4-7), angela sta na dan vnebohoda apostolom govorila: "Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo." (Apd 1, 11).

Angeli posegajo v zgodovino Cerkve. Angel Gospodov je napolil diakona Filipa na pot v Gazo, da je mogel krstiti dvornika etiopske kraljice (Apd 8, 26). Angel božji je pokazal drvem uganu Korneliju pot v Cerkev (Apd 10, 3-7). Angel je peljal apostole iz ječe (Apd 5, 19-20). Pretresljivo je poročilo, kako angel Gospodov zaradi vztrajne molitve Cerkve čudežno reši iz ječe prvega namestnika Kristusovega na zemlji, apostola Petra (Apd 12, 5-11). Angel se ponoči ob strašnem morskem viharju prikaže Pavlu in napove rešitev (Apd 27, 23-24). Razodetje sv. Janeza pa živo slika, kako božji angeli pomagajo Cerкви v vsej njeni viharni zgodovini.

Prelepa Tobijeva knjiga pa me uči, kako nadangel Rafael spremlja mladega Tobija na potu in mu neprestano pomaga. Staremu Tobiju pa vrne vid in mu slovesno zatrjuje, da zanj pri Bogu tudi molí: "Kadar si med solzami molil in pokopaval mrliče in puščal kosilo in mrliče skrival podnevi v svoji hiši ter jih ponoči pokopaval, sem nosil tvojo molitev h Gospodu" (Tob 12, 12-13).

Božje razodetje me uči, da s tako skrbnostjo vsakega človeka vodi njegov poseben angel varuh: varuje ga na telesu in predvsem na duši, opominja in svari, tolaži, spodbuja in zlasti moli za svojega varovanca in ga spremlja od zibelke do groba, da, celo v sveto nebo. Tudi zate velja psalmistovo zagotovilo: "Svojim angelom je zate zapovedal, da te čuvajo na vseh tvojih potih. Na svojih rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen" (Ps 90, 11-12). Jezus sam opominja, naj se skrbno varujemo pohujšanja in zaničevanja nepokvarjenih tudi zaradi njihovih angelov varuhov: "Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih (Mt 18, 10). Vesele se silno angeli nad spokorjenim grešnikom (Lk 15, 10). Radi prihajajo na pomoč: "Ali niso vsi — služabni duhovi, pošiljani v strežbo zaradi tistih, ki bodo deležni zveličanja?" (Hbr 1, 14). Vsi angeli so božji služabniki; Bog jih pošilja, da pomagajo ljudem pri delih zveličanja. Razodetje priča, da k molitvam dobrih vernikov angeli dodajajo svoje molitve (Raz 8, 1-4). O ubogem Lazarju pravi Jezus v priliki: Umrl pa je berač in

angeli so ga nesli v Abrahamovo naročje (Lk 16, 22). Prav tako bo duhovnik ob tvojem pogrebu molil: "V nebesa naj te spremijo angeli... Zbor angelov naj te sprejme."

Posebno delo bodo vršili angeli ob koncu sveta: "Sin človekov bo poslal svoje anđele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je pohujšljivega" (Mt 13, 41). "In pošlal bo svoje anđele ob mogočnem glasu tromb in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov, od kraja do kraja neba" (Mt 24, 31). K sodbi bodo prišli s Kristusom vsi angeli: "Ko pa pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, takrat bo sedel na prestol svojega veličastva" (Mt 25, 31).

Do takrat pa bo vodil nebeško vojsko sveti knez Mihael: angel varuh izvoljenega naroda (pr. Dan 10, 13-21; 12, 1), močni angel varuh vesoljne Kristusove Cerkve, čuvar naših tabernakljev, vodnik ubogih duš v nebesa, neizprosni borec z zmajem.

Morda si tudi ti kdaj videl v hribovski cerkvi na Samotarici lep glavni oltar sv. Mihaela, na vrhu oltarja pa star napis, ki lepo označuje Mihaelovo ime in poslanstvo: **Kedo koker Boh**. Razodetje nam odkriva resnico, da se z Mihaelom skupaj neizprosno bore proti satanu vsi dobri angeli: "In nastala je vojska v nebesih: Mihael in njegovi angeli so se vojskovali zoper zmaja; tudi zmaj se je vojskoval in njegovi angeli, a niso zmogli in tudi ni bilo v nebesih več mesta zanje. In pahnjen je bil veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje hudič in satan, ki zapeljuje ves svet; pahnjen je bil "na zemljo in njegovi angeli so bili pahnjeni z njim" (Raz 12, 7-9).

Tako imamo včasih malo žive vere v Boga, tako plitvo vero v skrivnost božje Previdnosti. Tako tuja nam je vera v strašno borbo med nebom in peklom, čeprav to borbo sami, posebej naš narod, drugi narodi in Cerkev zlasti v tej dobi tako zelo okušamo. V tej sveti borbi nam v prvi vrsti pomagajo naši dobri angeli varuhi: naši osebni angeli varuhi, angeli varuhi posameznih škofij, narodov, pokrajin, sveti nadangel Mihael, varuh vesoljne Cerkve. Imejmo živo vero vanje in trdno zaupanje v njihovo pomoč; poslušajmo njihove opomine in goreče se jim pripotočajmo. V vsej borbi s hudičem, Bogu odtujenim svetom in trojnim želom poželjivosti pa naj nas vodi sveto Mihaelovo geslo: **Kdo kakor Bog.**

DR. FILIP ŽAKELJ

Slika na levi prikazuje angela v igri "Sveta Cecilija", kako tej devici in mučeničnici oznanja njeno poslanstvo v rešitev Rima. O tej igri, ki jo je priredilo "Duhovno življenje" v Buenos Airesu, prinašamo na naslednjih straneh še več slik.

"ZA LOČITEV DUHOV"

POJASNILA K ODLOČBI SVETEGA OFICIJA O KOMUNISTIH IN NJIH SODELAVCIH

Zlepa še ni kaka odločba sv. Cerkve po vsem svetu vzbudila toliko pozornosti kakor gori omenjena. Nje namen je razložil sam sveti oče Pij XII., češ da je bila dana "za ločitev duhov". Odločba prepoveduje katoličanom vpis v komunistično stranko, sodelovanje z njo, razširjanje in zagovarjanje komunistične nauka.

Že od prve svetovne vojne naprej so komunisti mamili katoličane s svojim odločnim socialnim programom, ki pa, žal, vsebuje toliko človeštvu smrtnonevarnih zmot. Uspelo jim je premotiti cele skupine. Spomnimo se na primer na "ponujeno roko" francoskim katoličanom, na pritegnitev katoliško sicer tako zavednih Baskov v špansko rdečo revolucijo, na pojav in žalostne posledice krščanskih socialcev in križarstva med nami Slovenci — in drugo.

Če so se komunisti pred drugo svetovno vojno navadno le vdinjali v katoliške organizacije, so pa sedaj stopili korak naprej: kar sami ustanavljajo katoliška društva in verske organizacije, kot na primer na češkem celo "Katoliško akcijo". Seveda so vse te novotvorbe na katolicizmu samo po imenu katoliške in verske.

Katoliška Cerkve je nujno morala povdariti svoje jasno stališče, ki ni nič drugega kakor ponovno razložen katoliški nauk o socialni uredbi družbe ter o osnovah človekove vere ter potrdilo že starih določb cerkvenega prava za tiste, ki se ne marajo podrediti.

I. CERKEV JE ODLOČILA:

1. Ni dopustno VPISATI SE V KOMUNISTIČNO STRANKO ali jo podpirati. — Razlog: Komunistična stranka uči materialistični in protikrščanski nazor o življenju, čeprav včasih z besedami izjavlja, da ni proti veri. Voditelji so v nauku in življenju vedno sovražni Bogu, veri in Cerkvi.

2. Ni dopustno IZDAJATI, RAZŠIRJATI ALI BRATI KNJIG, listov, letakov, vseh vrst publikacij, ki zagovarjajo komunistični nauk in delovanje. Prav tako ni dovoljeno v nje DOPISOVATI. — Važno je zlasti vprašanje BRANJA KOMUNISTIČNEGA TISKA. Odločba sega zelo na široko, ko PREPOVE BRATI VSE, KAR IZDAJAJO KOMUNISTI, NE LE KNJIG, TEMVEČ TUDI LETAKE. TE STVARI SO NA INDEKSU. Saj vemo, da so nekatere knjige prepovedane brati že same po sebi, ker slabo vplivajo na človeka

(naravni indeks), druge knjige je Cerkev imenoma prepovedala, ko je sestavila seznam pisateljev in prepovedanih del (pozitivni indeks). Tretje vrste knjig pa Cerkev ni imenoma označila kot prepovedane, pač pa je označila samo vsebino, katere branju se katoličani ne smejo posvetiti. (Prepoved po splošnem pravu). Na ta način so prepovedane knjige, ki branijo krivo vero ali razkol ali kakorkoli skušajo rušiti versko življenje. In k tej skupini knjig spadajo v zadnji določbi sv. Oficija omenjene komunistične tiskovine vseh vrst. Ni mogoče, da bi Cerkev doslej ali v bodoče v naprej imenoma vse to navajala, zato je prepovedala splošno brati vse, kar brani in širi komunistični nauk in delo.

Ta prepoved branja veže pod smrtnim grehom, če prebereš znaten del. Iz posebnih vzrokov dovoli Cerkev nekaterim take spise brati. Sem spadajo časnikarji in oni, ki zaradi službe ali študija morajo poznati komunistični nauk. Za to dovoljenje je treba prositi škofa in ga spovednik ne more dati. Spovednik pač dotičnega vodi, da ga varuje škoda, ki bi jo mu kljub dovoljenju škofu vemu lahko nemodro branje brez vodstva povzročilo v nekaterih primerih. Za naše slovenske razmere je važno spomniti, da mnogo tega, kar se tiska tukaj ali prihaja iz domovine, pade pod to določbo Cerkve.

II. POSLEDICE ODLOČBE CERKVE.

1. Smrtni greh store vsi, ki preberejo znaten del komunističnega tiska (glej zgoraj).

2. IZOBČENI SO IZ CERKVE TISTI, ki izpovedujejo materialistični in protikrščanski nauk, zlasti oni, ki ga branijo in razširjajo. To izobčenje je pridržano na poseben način (speciali modo).

Izobčenje je zdravilna cerkvena kazen, s katero hoče mati Cerkev trdovratnega grešnika pripraviti do spreobrnjenja. Izobčeni ni povsem izključen iz Cerkve, pač pa iz njenega zunanjega občestva. Cerkev zanj več ne moli, izključi ga od vseh velikih nadnaravnih dobrin, ki so izročene njeni upravi. Tako je izobčeni v večji nevarnosti, da se pogubi. Odveza izobčenja včasih ni nikomur pridržana, včasih škofu, včasih papežu na različne načine. To izobčenje, o katerem je govor sedaj, je pridržano na poseben način papežu. Le on oziroma od njega pooblaščen more odvezati vernika te kazni. — Po razlagi "Osser. Rom." ZAPADEJO IZOBČENJU ONI, KI KOMUNIZEM BRANIJO IN IZPOVEDUJEJO. Vsi oni,

ki so sicer VPISANI V KOM. STRANKO, njihovi "SOPOTNIKI" ali tisti, ki BEREJO oziroma RAZŠIRJAJO TISK KOMUNISTOV, SICER SMRTO GRESIJO, NISO PA IZOBČENI.

3. K SV. ZAKRAMENTOM NE PRIPUSTI (oziroma ne podeli) Cerkev onih, ki VEDOMA IN HOTE PODPIRAJO KOMUNIZEM ali so vpisani v komunistično stranko. Tej kazni pa ne zapadejo tisti, ki po svojem prepričanju (subjektivno) nimajo smrtnega greha, bodisi da se iz nevednosti ali zmote ne zavedajo težke krivde, ali pa ker zaradi razmer prisiljeni, ne delajo tega prostovoljno (verniki v državah za "železno zaveso"). V teh deželah so mnogi moralno ali fizično prisiljeni, da sodelujejo in se vpišejo v komun. stranko, zato takim Cerkev ne more odreči sv. zakramentov.

S temi določbami je Cerkev najprej svojim vernikom, potem pa vsemu svetu pokazala, da ni zveze in ne more biti sodelovanja med katolicizmom in komunizmom.

V POTREBEN PREVDAREK STARO-SLOVENCEM!

Odločba, katero je Sveta Stolica izrekla napram komunizmu, je tudi mnogim Slovincem v Argentini opozorilo, naj ugotove, pri čem so.

Tisti, kateri so vpisani v stranki, naj se zavedo, da so izobčeni iz Katoliške Cerkve. Morda tega ne smatrajo za nikako zgubo. Toda naj ne pozabijo, da bo tudi na njihova vrata nekoč potrkala smrt in da bodo tudi oni stopili pred večnega sodnika. Tedaj bo prepozno, da bi popravili usodno nesrečo, v katero pade človek, ki živi izobčen iz Cerkve in s tem tudi oropan nadnaravne pomoči, da reši svojo dušo večne pogube.

Večina naših rojakov, ki so povezani s predstavniki komunistične oblasti, so prišli v ta položaj v dobri veri, da imajo od Moskve pričakovati narodno rešitev Primorske.

Danes je o tem nepotrebno razpravljati. Komur je mar resnice, jo lahko zve iz pisem in poročil, ki prihajajo od tam. Mnogi razočarani begunci sicer prikrivajo prave razloge svojega bega, ker jih je sram priznati svojo zmoto, toda njihov beg sam jasno priča, da glasniki rdečega raja niso prinesli narodu ne svobode ne blagostanja.

Vemo pa tudi to, in to je glavno: Nove oblasti so zavzele nasproti veri sovražno stališče. Domala vse redovne hiše so že zaplenjene, redovniki in redovnice razgnani, mnogi duhovniki zaprti, delitev svetih zakramentov otežena na vse načine, otroke vzgajajo brezbožno in zapeljujejo v nemoralnosti, nedelja

se skrini z udarniškim delom, cerkveni pogreb otežen s težkim davkom . . .

Javno in na ves glas je bilo povedano, da komunizem smatra Katoliško Cerkev za svojega prvega in najvažnejšega sovražnika.

Sedaj je spregovorila Cerkev uradno in povedala vsemu svetu naravnost: Kdor je komunist, ne more biti kristjan. Kdor komunistično stvar podpira, podpira s tem brezbožstvo proti veri in sam sebe izloči iz verskega občestva in odpove vsem nadnaravnim sadovom odrešenja.

"Kar bož zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih", tako je naročeno nasledniku svetega Petra na papeškem prestolu. V moči tega naročila je papež spregovoril.

V obrambo večne resnice in v rešitev nemurjočih duš, ki so radi zapeljanosti hitele na pot pogube, meneč, da komunizem more človeštvu kaj dobrega prinesiti, je živelo mnogo ljudi v nejasnosti.

Sedaj je vsem na glas povedano: Komur je mar zveličanje svoje duše in mirnega življenja na zemlji, se mora odreči komunizmu in vsemu, kar komunizem podpira. Kdor tega ne stori, se s tem sam izključi iz verskega občestva. Tisti, ki sodi, da ima od komunistične "osvoboditve" kaj pričakovati, naj se pa spomni težkih besed Gospodovih: "Če te tvoja roka ali noga pohujšuje, odsekaj jo, in vrži proč od sebe; če te tvoje oko pohujšuje, izderi ga, kajti bolje ti je, da greš hrom in brez roke in slep v večno življenje, kakor da si cel pahujen v večno pogubljenje."

To ni politika. Tu gre za večno srečo in za večno nesrečo, katere nas Bog obvaruj, toda katere se moramo varovati tudi mi sami, da bomo pri tem prizadevanju deležni božje milosti, katero potrebujemo.

Izobčenje komunizma pomeni za vse vernike strogo naročilo, da se odtegnemo vsemu, kar daje komunizmu življenje.

Ker vemo, da tudi v Jugoslaviji oblast dosledno ponavlja, da je "socialistična", da stoji na Marksu in Leninu, je jasno, da tudi jugoslovanski komunizem pade pod isto izobčenje, dokler se marksizmu ne odpove.

Vsi pošteni verni Slovenci smo torej v vesti in pred Bogom dolžni pretrgati vse stike, s katerimi bi dajali oporo brezbožnim oblastem, stranki in ideologiji, ki delajo za uveljavljanje "novega reda" na podlagi komunističnih načel, ki temelje na materialistični in brezbožni osnovi.

To velja za stranko, društva in časopise, kakor tudi za ostale, javne ali tajne, organizacije, ki pospešujejo pod katerokoli krinko komunistine ideje. Vsako sodelovanje pomeni odpad od Cerkve in od Boga.

Janez Hladnik

POMEN ZAKONSKKE ZVEZE

Od tistih naših mož, ki v emigraciji zaradi razbitih svojih družin morda največ trpe, sem bil naprošen, naj napišem uvodni članek v vrsto drugih člankov, ki žele opozoriti na boleči problem razdejanega družinskega življenja. Prvi članek hoče podati le nekaj misli o božji ustanovitvi zakonske zveze ter o nje pomenu za zakonce same, za njih otroke in za vso družbo.

1. SKUPNO ŽIVLJENJE ZAKONCEV JE OD BOGA HOTENO IN POSVEČENO. Tako je na prvih straneh svetega pisma beremo nad vse važne besede: "Bog je ustvaril človeka po svoji podobi in sličnosti." (Gen 1, 26.) Človek, vsak človek brez izjeme je torej po svoji naravi podoba, je odsev božje narave, v globinah svoje duše nosi poteze božjega življenja, božjega bistva. Božje razodetje nam pa dovolj jasno in krepko govori tudi o tem, kaj je najgloblje bistvo božje narave, božjega življenja.

Ko je apostol sveti Janez želel v eno samo besedo zajeti božje bistvo, je zatrdil: "Bog je Ljubezen." (1 Jan 4, 8.) Drugo božjo osebo, Kristusa, bi mogli imenovati zlasti glasnika ljubezni med tremi božjimi osebami. Tretjo božjo osebo, Svetega Duha, zopet tako razodetje kakor katoliška teologija in liturgija imenujejo predvsem Duha Ljubezni. Najgloblje bistvo božje narave, božjega življenja je torej ljubezen, popolna vzajemnost vsega življenja v ljubezni. Že to nam pove, da je najgloblje bistvo tudi človeške narave — ljubezen, da je najgloblje teženje človeške narave — ljubiti in ljubljen biti. Tako naravo

je imel že prvi, neposredno od Boga ustvarjeni človek — Adam — pred izvirnim grehom. To nam razodevajo tudi besede svetega pisma, ki govore o Adamu pred ustvarjenjem Eve, da ni imel nikogar, s katerim bi govoril, delil, kar je čutil in nosil v sebi, ki bi ga razumeval in mu bil v oporo; in Bog po besedah svetega pisma razumevajoče dostavlja: "Človeku ni dobro samemu biti; naredimo mu oporo v družici, njemu podobni." (Gen 2, 18.) Ta novoustvarjeni človek — Eva — naj bi Adamu torej bilá ne deklarniti kako zgolj telesno bitje, ki naj služi človeškim strastem, ampak družica, ki nosi enako naravo kot Adam, naravo, ki hrepeni po razumevanju, po ljubezni, po podpori in po popolni vzajemnosti vsega življenja v ljubezni. In božje razodetje dostavlja: "Bog ju je blagoslovil." (Gen 1, 28.) Neposredno od Boga je bil torej ustvarjen prvi zakonski par in blagoslovljena prva zakonska zveza z vrhovnim namenom in željo Boga in obeh zakoncev: živeti skupno življenje v razumevanju, ob vzajemni pomoči in v medsebojnem darovanju.

Isto naravo kakor Adam je prejel od Boga vsak človek. Vsak nosi po božji volji v sebi teženje po takem skupnem življenju in ima tudi pravico do njega, pravico, ki mu je dana od Boga in mu je zato nobena človeška oblast ne more odvzeti. Le sam se ji kot svobodno bitje more odreči, da se lahko tem popolneje posveti višjim, zlasti nadnaravnim ciljem, in se ji v vesti tudi mora odreči, ko bi njegovo zakonsko življenje pomenilo nesrečo za vso družino, n. pr. zaradi težke bolezni.

Ko je Bog blagoslovil prvi zakonski par, jima je govoril silno važne besede: "Rastita in množita se ter napolnita zemljo" (Gen 1, 28.), besede, ki kažejo na naloge in dolžnosti, katere pred Bogom po božjem blagoslovu zakonske zveze prevzame vsak zakonski par.

2. DUHOVNA RAST JE POGOJ TRAJNO TRDNI ZAKONSKI ZVEZI. Najprej in predvsem je Bog naročil prvemu in po njem vsakemu zakonskemu paru: "Rastita"! Pač smemo brez dvoma trditi, da Bog s to besedo Adamu in Evi ni naročal in zapovedal njihju telesne rasti. Saj se telesna rast ne zapoveduje, zlasti ne že itak doraslemu človeku, ki stopa v zakon. S to besedo je Bog naročal drugo, zakoncema še prav posebej potrebno rast, to je notranjo, duhovno rast, ki edina more ustvariti in trajno ohranjati to, kar si človek takrat, ko stopa v zakon, najprej in najmoč-

Sveta Cecilija v zboru mladenk

neje želi in kar naj mu po božji volji zakon tudi prinese: trajno vzajemnost nesebične, razumevajoče in darujoče se ljubezni dveh psihofizičnih bitij.

Trajna in globoka vzajemnost duha in srca in vsega človeka in resnična sreča med zakoncema more biti zgrajena le na duhovni rasti obeh. Saj človek po svoji naravi spoštuje in ljubi le to, kar je lepo, lepo telesno ali duhovno. Toda telesna lepota, pa naj bi bila še tako izredna in vsestranska, sama zase, brez povezanosti z lepoto duha in srca, ne more biti zagotovilo trajne zakonske sreče. Kajti telesna lepota je le kratkotrajna, rasti ne more, ampak se le izgublja in s časom izginja. Sama zase tudi ne more utešiti najlepših in najplemenitejših teženj duha in srca ter razvnema le čutna nagnjenja in telesnost, in zato pušča zakonskega druga razočaranega in brez spoštovanja. Telesni miki, zgolj telesnost ne more ostvariti niti vzajemnosti duha in srca, niti zakonske zvestobe ter vodi prej ali slej oba zakonca v tragiko konfliktov, v razvalino zakonske skupnosti.

Ko Bog torej postavlja in blagoslavlja prvo zakonsko zvezo kot trajno skupnost življenja v vzajemnosti duha in srca, je z besedo "Rastita" pač gotovo naročal predvsem notranjo, duhovno rast zakoncev. Ta rast pa ne pozna nikakih meja starosti, se more poglabljati in širiti do poznih let ter medsebojno vzbujati vedno nove in globlje nagibe za spoštovanje in občudovanje in s tem vedno globljo ljubezen tudi v času, ko so telesne sile in lepote že skoraj povsem zatonile. Zato je čisto med zakonci ljubezen v pozni starosti močnejša kakor je bila v njiju mladosti, ko sta bila morda oba živo prepričana, da je dosegla svoj višek.

Ni ga namreč naravnega življenja na zemlji, ki bi medsebojno moglo nuditi toliko prilik za naravno in duhovno rast, kakor jih nudi zakoncema prav njiju skupno življenje, v katerem je treba vsak dan vedno znova stokrat potrpeti in pozabiti nase, biti dober in ne se dati razdražiti, ne misliti hudega, vse razumeti, vedno pomagati, upati in v upanju vse prenesti, kakor to opeva apostol sveti Pavel, ko govori o ljubezni (1 Kor 13.). In koliko novih žrtev, koliko novega nesebičnega pozabljenja samega sebe zahteva od zakoncev otrok že pred in zlasti po svojem rojstvu. Zato mora prav zakonsko življenje in z njim povezano družinsko življenje postati za človeka najtemeljitejša naravna šola duhovne rasti in lepote ter s tem tudi najgloblji naravni vir medsebojne ljubezni.

Ljubezni pa je lastno, da se hoče darovati, da hoče deliti z ljubljenim bitjem vse svoje življenje, se mu popolnoma izročati, biti z

Sveta Cecilija (Pavči Mačkova)

njim eno, ne več živeti v sebi, ampak v njem in zanj. Ljubezen je, kakor lepo pravi sveti Tomaž Akvinski, blaženo pozabljenje samega sebe, je nekako zgubitev samega sebe v ljubljenem bitju (Suma, II/II., q. 28, a. 3). Čim večja pa je po skupnem življenju postala ta ljubezen med zakoncema, tem večje je trpljenje zanj, začeti živeti sam, ločen od zakonskega druga. Ta ločenost grize in črpa duševne in telesne sile dan za dnem v moreči osamelosti in skrbi, kako mu je. Strah za njegovo usodo in strah, da bi se mogla ta ljubezen izneveriti, zamreti, ima velike oči in zato povzroča tem večje duševno in fizično trpljenje in gorje.

Voditeljica zbora oznanjuje Cecil. mučenje

Tako bomo morda tem bolj razumeli bolečino tistih, ki po dolgem, urejenem skupnem življenju po sili razmer oziroma po otopenosti in krivičnosti vodečih ljudi sveta, morajo živeti ločenj od njih, do katerih imajo pred Bogom in pred človekom pravico, s katerimi so se pred Bogom in pred ljudmi po ljubezni povezali za vselej. Tako bomo morda nekoliko bolj razumeli njihove proteste in njihove napore v boju zoper neodpušljivo nasilje nad družinskim življenjem, ki je danes kljub raznim svetovnim organizacijam za obrambo človečanskih pravic postalo skoraj že zakon, ki nikogar več ne moti.

3. LEPO VZGOJEN OTROK JE NAJLEPŠI SAD ZAKONSKKE ZVEZE. Ljubezen med možem in ženo se po svoji naravi in po božji volji širi na otroka. Bog že prvemu in s tem vsakemu zakonskemu paru naroča: "Množita se!" Zakonca, prežeta z medsebojno ljubeznijo ter po njej povezana v resnično edinstvo duha in srca, v otroku pač ne moreta videti nikakega nadležnega vsiljivca, ampak le najlepši, oba osrečujoči sad in dar njune skupnosti. Zato je nujno tudi otrok deležen v polni meri toplote in moči njune skupne ljubezni. Kakor sta prej živela le drug v drugem in drug za drugega, tako hočeta in morata tudi zdaj še vedno najprej živeti drug za drugega, a oba skupno za otroka, če ga hočeta uspešno vzgajati, če hočeta po srečnem telesnem rojstvu otroku zagotoviti še srečno in uspešno duhovno porajanje. Živeti morata še vnaprej najprej drug za drugega, da tako ohranita med seboj popolno edinstvo duha in omogočita s tem edinstvo in harmonijo v vzgoji. Popolnoma le na otroka usmerjena ljubezen bi ju le prelahko notranje oddaljila drugega drugemu, vodila v neenotnost v vzgoji, v potuho otroku,

Cecilija poje slavo ostankom mučencev.

ker bi taka ljubezen kaj kmalu slepa postala in tudi sebična. Otroka tudi bolj vzgaja harmonija med starši in njih medsebojna ljubezen, kakor le nanj omejena njihova skrbnost. In starši, ki tudi po rojstvu otroka žive predvsem drug za drugega, vedno znova spoznavajo, kako zelo je treba živeti nesebično, se žrtvovati, potrpeti, ako hočeš živeti v trajni edinstvi in sreči z bližnjim; zato bodo mogli in hoteli tudi od otroka dovolj vztrajno in živo zahtevati in negovati iste npravne temelje za srečno življenje, oče z resno odločnostjo svoje moške narave, mati z razumevajočo ljubeznijo in vedno v skladu z ljubljanim očetom svojih otrok. Kako življenjsko stvarna, vztrajna, odločna in ljubeča postane taka vzgoja in rešujoča otroka za vse njegovo prihodnje življenje!

Verni zakonci se pa vrh tega še živo zavedajo, da otrok ni le njihov, da je predvsem dar božji. Zavedajo se, da je v trenutku, ko sta v ljubezni dala otroku življenje, z njima sodeloval Bog sam s tem, da je otroku dal dušo, tisto dušo, ki jo otrok že kot dete na tako neskončno ljubezniv in prisrčen, za starše tako osrečujoč način razodeva s svojimi očmi, s kretnjami, s svojim smehom, s svojo ljubeznijo, z vsem svojim bitjem. Tako se ob otroku v vernih starših poglablja ne le njih ljubezen in spoštovanje do otroka, ampak tudi medsebojno spoštovanje, posebej še spoštovanje in ljubezen do Boga in do božjih zakonov, do božje volje tako glede njih življenja kakor tudi glede otrokove vzgoje. Koliko odgovornost začetijo v sebi starši ob zavesti, da morajo otroka vzgojiti ne le zemeljsko, ampak tudi za večno življenje. Ta čut odgovornosti za lastnega otroka in njih živa in modra ljubezen, v vzgoji zares čudeže dela. Ne moremo na tem mestu govoriti o tem, kaj pomeni za družbo, za državo, za Cerkev nevzgojen otrok. Pomeni isto, kar pomeni za njega starše: njih trpljenje in nesrečo; za družabno življenje pa še nekaj več: njega pogubo in propad.

Po teh mislih bomo morda zopet nekoliko bolj razumeli trpljenje očeta, ki ne živi ob materi svojih otrok, katere bi mogel in moral uspešno vzgajati le skupno z njo. Razumeli bomo duševno stisko tistih očetov ali mater, ki se zavedajo, da njih otrok ne uživa vzgoje, ki naj bi otroka, to njihovo "vse", vodila in pripravljala na srečno zemeljsko in večno življenje. Zato bomo tudi razumeli in podpirali napore očetov, ki hočejo le eno: spoštovanje najbolj temeljne človečanske pravice, ki je in vselej ostane pred Bogom in mora ostati tudi v človeški družbi — skupno življenje zakoncev in vzgoja njihovih otrok po njih samih.

DR. R. HANŽELIČ

SV. CECILIJA

PREDSTAVA SV. CECILIJE, Bonove duhovne igre, ki jo je priredilo "Duhovno življenje" kot eno izmed prireditev 31. julija v dvorani San Jose, je nad pričakovanje uspela. Ne toliko denarno, pač pa s svojo mislijo, in to je največ vredno. Saj spada igra med moderne igre, ki so po prvi svetovni vojni zrasle iz preroditvenega mišljenja o teatru. Že v naznanilih in potem pojasnilih tik pred predstavo so povdarjali, da to ni realistična igra, niti ne verska igra, kakor smo jih bili vajeni n. pr. o sv. Elizabeti iz prejšnjih desetletij. Pač pa je to igra, ki hoče z navidez preprostimi zunanji sredstvi ustvariti v človeku razpoloženje za zbrano spremljanje silnega boja krščanske device s poganskim Rimom, z vsem njegovim grehom pohote in napuha. Prav ta namen je imela ta mladenka: rešiti rodno mesto Rim. In je uspela, čeprav z žrtvijo svojega življenja in življenja svojih najdražjih. Preprosta kakor božja milost je bila svetnica s korom svojih dragih prijateljic, ki pa so vse v čudoviti povezanosti z njo v moči bojega ženina prerajale Rim za vstajenje, ki ga je pospešila kri mučenke.

Izvedba je bila zelo dobra, ker so bile igralko skrbno pripravljene, kar je za tako velik zbor težka stvar. Njihovo izvajanje je bilo ubrano in lepo dostojanstveno, saj so res izvajale vse z občutom preproste svetosti, ki osvaja in rešuje. Morda je bil sem in tja tempo nekoliko počasen, bil je pa stopnjevan, kolikor je razvoj dejanja zahteval. Igralke posameznice so zase in v zboru zelo lepo rešile svoje vloge, posebno Cecilija je znala voditi in vzdržati dejanje; prav tako je bil pristen angel. Zunanja oprema je bila v skladu z mislijo igre in dokaz, da se brez velike navlake da doseči prav tako učinek. Režiserju moramo res čestitati, da je toliko dosegel, igralkam prav tako, da so položile toliko truda v izvedbo. Mislim, da bi bilo prav, če to delo ob priliki spet vidimo na odru: marsikdo, ki ga je videl, bo še šel in pripeljal nove.

Kot kronisti naj še posebej povdarimo, da se je ob tej priliki pokazalo, kaj zmore tudi v tako težkih razmerah, kot so naše begunske, dobra volja in požrtvovalnost: Vsi, ki so predstavo "Svete Cecilije" videli v ljubljanski frančiškanski dvorani pred kakimi šestimi leti in ki so jo gledali sedaj tu v Buenos Airesu, so si popolnoma edini v tem, da je bila tukajšnja predstava na neizmerno višjem nivoju v prav vseh pogledih, kar zlasti povdarja sam režiser Jože Petrič, ki je pripravil

Cecilija s svojo materjo (ga. Petričeva).

i ljubljansko i buenosaireško predstavo. O veličastni izvedbi nam zgovorno pričajo tudi fotografije "Svete Cecilije", ki jih v nemajhen okras tej številki "Duhovnega življenja" v obilici objavljamo. Izdelala sta jih naša gledališka fotografa dr. Jože Dobovšek, Foto studio "Lugano", in Lojze Erjavec, Ramos Mejia; tega slednjega so vse slike, posnete z viška, ostale pa so delo prvega.

"Duhovno življenje" se iskreno zahvaljuje "Igralski družini Narte Velikonja", nje režiserju g. Petriču in vsem dekletom ter tehničnemu osebju, kakor tudi ostalim sodelavcem.

Zaključna slika z umirajočo Cecilijo.

Cerkev in država (Nadaljevanje.)

VERSKA SVOBODA V MODERNI DRŽAVI

Odkar imajo države pisane svoje ustave, se navadno omenjajo v teh tudi državljske in politične pravice. Prvič se je to zgodilo v ustavah ameriških kolonij, nato v prvi francoski ustavi iz l. 1791 in od tedaj velja v skoro vseh ustavah. Med državljskimi pravicami navajajo navadno tudi DUHOVNO SVOBODO. Ta obsega zlasti svobodo vesti in svobodo vere. Nadalje spada sem še svoboda bogočastja, svoboda javnega izpovedovanja vere in svoboda verskega združevanja.

Načelo o SVOBODI VESTI hoče reči, da je vest svobodna od države. Pravica do svobode vesti je človeku prirojena; zato mu mora biti priznana tudi v državni organizaciji. Umevno pa je, da država ne more trpeti, da bi se mogel kdo proti državnim zakonom sklicevati na svojo vest kot najvišji kriterij, po katerem se on ravna. Država pa seveda ne sme ukazovati kaj proti naravnemu ali božjemu zakonu. "če pa bi zakonodavci in vladarji določili ali ukazali kaj, kar nasprotuje božjemu ali naravnemu zakonu, zahteva čast in dolžnost krščanskega imena ter apostolska beseda, da je treba Boga bolj slušati kot ljudi (Leon XIII.).

SVOBODA VERE, ki jo jamčijo moderne državne ustave, je umeti v smislu državljske tolerance. Država nikomur vere ne predpisuje, je tudi od nikogar ne zahteva, pa tudi ne trdi, da so vse veroizpovedi enako dobre. Ta zajamčena svoboda vere je individualna pravica posameznega državljana, ki si izbere veroizpoved po svoji volji. Ima pa svoboda vere svoje meje. Nihče se na primer ne more oprostiti državljskih in vojaških dolžnosti, sklicevaje se na svojo vero.

Pri SVOBODI BOGOČASTJA ali KULTA je treba razlikovati zasebno in javno bogočastje. Zasebno bogočastje je zaščiteno z določbami o hišnem redu. Svobodo javnega bogočastja pa imajo takozvane priznane veroizpovedi.

Nekatere državne ustave določajo, da se sme bogočastje vršiti le "v mejah nramnosti in javnega reda". Pojem nramnosti je v modernem času na žalost zelo širok in tudi pojem javnega reda je nedoločen.

Pod SVOBODO ŠIRJENJA VERE je vobče priznana pravica širiti vero s sredstvi, ki so pravno neoporečna; širiti se more z govorno besedo ali v tisku. Kot nedovoljeno "versko propagando in proselitizem" je torej imeti le tisto pridobivanje, ki se posluhuje

sile, groženj, prevar, obljubljanja, izrabljanja, sramotjenja drugih veroizpovedi in podobno.

SVOBODA VERSKEGA ZDRUŽEVANJA temelji na svobodi vere in bogočastja, zakaj vera ima nujno socialen značaj, zato stremi po združevanju. Ustanavljanje verskih organizacij ne spada v pristojnost države. Priznanim veroizpovedim se mora pustiti svoboda, da izpeljejo svojo notranjo organizacijo. Prava pariteta obstoji v tem, da država prizna vsaki veri svoje, njene posebnosti, ne pa vsem veram isto in enako.

V modernih državah, kjer je priznana opisana duhovna svoboda, se Cerkev v našem času počuti še kar dobro, čeprav to stanje ni idealno. Toda vse države ne priznavajo duhovne svobode v tej celoti. Veljavna sovjetska ustava n. pr. jamči v čl. 124 svobodo kulta in brezbožne propagande. Ustava zunanjje Mongolije iz l. 1924 pa je na primer imela tole določbo: "Da se zagotovi delavcem prava svoboda, se določi, da je cerkev ločena od države in da je vera privatna zadeva posameznega državljana" (čl. 3, f).

"VERA JE ZASEBNA STVAR"

Geslo, da je vera zasebna stvar, se je ponavljalo v liberalni državi 19. stoletja in se ponavlja v sodobni komunistični državi. Umevata pa to geslo liberalizem in komunizem vsak po svoje.

Liberalizmu je bil stavek "vera je zasebna stvar" pravo načelo; vere posameznikov liberalizem v načelu ni zatiral, dušil je le javno cerkveno delovanje.

Komunizem pa uporablja to geslo le kot taktično načelo za začetek. Vera je njemu zasebna stvar le v tem pomenu, da država ne sme nikoli pokazati kaj verskega, ne pa v tem pomenu, da bi puščal posameznikom versko svobodo.

"VERA JE OPIJ"

Po komunizmu ni samo Cerkev sovražnica ljudstva in njegovega napredka, marveč je že sama vera, versko prepričanje, ki priznava nadzemskega Boga in nadzemsko pravico, za delovno ljudstvo škodljivo. Vera je namreč po njegovem mnenju plod gospodarskih razmer in izkoriščevalno sredstvo v rokah kapitalistov. Z vero kapitalisti uspavajo delavce, da ne zahtevajo svojih pravic. Zato je Lenin imenoval vero "opij".

Kadar pa pridejo komunisti na vlado, uporabljajo tudi ta "opij", če jim to tako kaže-

Naivneži v nekomunističnem taboru pa pravijo v takem primeru: glejte, saj niso proti veri, saj vero spoštujejo, priznavajo, celo bogoslužne stavbe pomagajo graditi.

Če imamo pred očmi osnovno komunistično motrenje vere in ne pozabimo na komunistično taktiko, kateri je vsako sredstvo dovoljeno, da se le zdi koristno, moremo presoditi, kako majhno vrednost imajo določbe o svobodi vere v ustavah komunističnih držav.

“MEŠANE ZADEVE”

Stvari, pri katerih se v praktičnem življenju zlasti srečujeta Cerkev in država, se imenujejo mešane zadeve. Take zadeve so zlasti šolstvo, duhovništvo, cerkvena teritorialna organizacija, cerkveni redovi in društva, oznanjevanje božje besede, zakrament sv. zakona, bogočastje in sv. kraji, pokopavanje mrličev, pravica do cerkvene imovine in cerkvene imunitete. Cerkev v teh stvareh zahteva svojo pravico. Glede šolstva n. pr. zahteva, da mora biti šola za katoliške otroke taka, da se vsi predmeti v njej tako učijo in vsa vzgoja tako vrši, kakor to terjajo načela katoliške vere. Cerkev je proti državnemu monopolu nad šolstvom in zahteva tudi zase pravico ustanavljati kakršne koli šole.

Glede zakramenta sv. zakona trdi, da spada zakon katoliških oseb pod njeno pristojnost; državi pripušča le pravico nad takimi učinki zakona, ki ne potekajo iz njegovega bistva in niso neločljivi od zakona.

Glede ostalih naštetih mešanih zadev zahteva popolno pravico, ki pristoji neodvisni suvereni družbi pri urejanju njenih zadev.

KONKORDATI

Cerkev ne taji, da je na mešanih zadevah interesirana tudi država. Trdi le, da spadajo te zadeve pod svojiskim vidikom v njeno pristojnost. Glede soudeležbe države pri teh zadevah pa Cerkev predlaga prijateljski sporazum z državo. Do takih prijateljskih sporazumov je v Cerkvi večkrat prišlo tudi v novejšem času, za papeževanja prejšnjega papeža Pija XI. (1922—1939). Tem sporazumom, ki so sklenjeni v obliki dvostranske pogodbe, pravimo konkordati. Od 1. 1922 dalje je bilo sklenjenih okrog dvajset konkordatov in podobnih pogodb.

Konkordati so po svoji vsebini zelo različni; nekateri urejajo več mešanih zadev, drugi manj. Moderni konkordati izhajajo sicer iz istih osnovnih načel, vendar je navzlic temu morala Cerkev v nekaterih več popustiti kot v drugih. Na splošno velja o konkordatih stari zgodovinski rek, da njihova zgodovina pomeni zgodovino bolečin Cerkve.

“TUDI S HUDIČEM...”

Znani italijanski politik in sociolog don Sturzo piše, da se je Pij XI. izrazil precej krepko, da bi se pogajal tudi s hudičem, če bi mogel tako rešiti kake duše. Skrb za rešitev duš je vrhovno načelo, ki mora voditi odnose Cerkve do držav in usmerjati cerkveno diplomacijo. Državni režimi se menjajo, države nastajajo, se spreminjajo in propadajo, ostajajo pa ljudstva in duše, ki jih mora Cerkev rešiti za večnost. Zato se Cerkev skuša prilagoditi danim razmeram, kolikor se le more. Seveda se ne sme pri tem nič odmakniti od božjega razodetega nauka, ki ga ji je izročil Gospod Kristus, kot pravi kan. 1322 § 1 cerkv. zak., da bi ga ona ob stalni navzočnosti Sv. Duha sveto varovala in zvesto razlagala.

Moderna država nastopa s fizično silo in gospodarsko močjo. Glede teh dveh stvari se Cerkev ne more prav nič meriti z njo. Ima pa Cerkev druge prednosti, ki jih država nima. Od Boga izvira in ima božjo obljubo neporušnosti. “Peklenska vrata je ne bodo premagala” (Mt 16, 18). Nadčasovna je. Ni le od včeraj, kot so vse države, in niso samo za danes, kot so režimi po državah, marveč obstoja že devetnajst stoletij in bo do konca časov. Cerkev je univerzalna. Nikoli ni narodna, še manj protinardna, marveč vedno nadnarodna.

Stalin je posmehljivo spraševal, koliko divizij ima papež. Nič! Pa saj niso vojaške divizije vse. Hitlerju in mnogim drugim so se zdele nemške divizije nezmagljive, pa so se kljub temu razdrobile. Nad materijo je duh, in nad svetom Bog in njegova obljuba.

Ko države Cerkev napadajo, ta seveda trpi in krvavi. Toda končno zmaga. Tako uči zgodovina.

Prof. dr. Al. Odar.

Igralke “Sv. Cecilije” z režis. Petričem v sredi.

Ti in tvoj otrok ...

Njegova verska vzgoja

Por gornjim naslovom smo doslej govorili o pomenu družinske vzgoje na splošno. S tem člankom pa pričnemo z drugim zelo važnim poglavjem, s poglavjem o verski vzgoji v družini. Če že na splošno velja, da je družinska vzgoja najodločilnejša za otrokovo prihodnost, velja dosledno, da je tudi za otrokovo prihodnje versko življenje najodločilnejši vpliv družinskega okolja, družinske verske vzgoje. Resna družinska verska vzgoja postavi v otrokovi duši tako trdne temelje za njegovo prihodnje versko življenje, da tega nobena vihra v njem ali v svetu streti ne more. Lahko otroka za hip omaja, ga za hip Bogu izneveri, a otrok z dobro družinsko versko vzgojo se prav gotovo prej ali slej vrne v naročje Cerkve in Boga.

Ker je danes toliko naših družin iztrganih iz živega stika s Cerkvijo, ker naši slovenski otroci danes ne morejo prejemati globlje verske vzgoje po Cerkvi in ker mnogi starši tudi v krogu družine ne nudijo dovolj resne verske vzgoje, ki edina more reševati otroka v poznejšem življenju, bi bilo treba o pomenu in o načinu verske vzgoje v krogu družine pisati veliko več, kakor je to možno v našem listu. V njem se moramo omejiti le na nekaj kratkih sestavkov o tem predmetu.

Versko vzgojo zahteva že sam cilj našega življenja. Človek je za Boga ustvarjen, mora torej Boga tudi spoznavati, ga vzljubiti in spolnjevati njegovo voljo. Na to ga mora pripravljati, za to ga mora usposablјati vzgoja, ki jo imenujemo versko vzgojo. Vzgoja otrok mora torej biti predvsem verska, čeprav bi za zemeljsko življenje ne imela prav nobene koristi. Zato verske vzgoje ne smemo zahtevati predvsem zaradi nje zemeljske koristi, ampak načelno: otrok je dar božji, za Boga ustvarjen, zato mora biti tudi vzgojen predvsem za Boga.

Ker pa so mnogi danes za to najvišjo

utemeljitev verske vzgoje kakor brez smisla, ker mnogi upoštevajo le to, kar prinaša kakšno korist za zemeljsko življenje, in ker se je naš čas zoper resno versko vzgojo kakor zaklel in so se mnogokje v boju zoper njo združili med seboj tudi najbolj nasprotnoči si nazori po zgledu Heroda, ki se je v boju zoper Kristusa sprijaznil celo z zakletim svojim nasprotnikom Pilatom, je vendar prav in potrebno, da spregovorimo obširneje tudi o pomenu in koristi verske vzgoje za zemeljsko življenje.

Predvsem se morajo starši dobro zavedati, da brez verske vzgoje ni uspešne npravne vzgoje. Brez uspešne npravne vzgoje ni npravnosti. Brez npravnosti pa gotovo propade tako posameznik kakor družba, najhitreje pa zlasti danes propade mlad človek.

Zakaj brez verske vzgoje ni uspešne npravne vzgoje?

Npravno more vzgajati uspešno le tisti, ki more odločilno voditi in usmerjati ne le zunanje otrokovo vedenje, ampak zlasti njegovo notranjost, to je njegove misli, želje, njegova skrita nagnjenja. Kajti otrokova prihodnost je odvisna zlasti od tega, kaj se dogaja v otrokovi notranjosti. Te pa starši sami s svojo avtoriteto uspešno voditi in nadzirati ne morejo. Saj jim otrok, zlasti še v letih, ko že dorašča, kaj lahko svojo notranjost zakriva. Morejo pa starši otrokovo notranjost in po njej vse otrokovo življenje uspešno usmerjati s pomočjo verske vzgoje. Vera namreč tudi otroka uči, da vsemogočni Bog vse vidi in vse ve, da torej vidi in pozna tudi njegove najbolj skrite misli in želje, nagnjenja in dejanja. Kako mogočno ta resnica vpliva ne le na otroka, ampak tudi na starejše ljudi! S koliko resnobnostjo se prav zaradi tega trudijo, da spravijo v sklad z božjo voljo tudi svoje najskritejše misli in želje, svoja najskritejša nagnjenja in dejanja.

Naravno morejo vzgajati uspešno le tisti, ki morejo uspešno navajati k vestnemu spolnjevanju tudi majhnih, vsakdanjih neznatnih, ljudem nevidnih dolžnosti. Vera zopet uči, da imajo vsa, tudi najmanjša dejanja in dolžnosti pred Bogom in za našo večnost neminljivo, večnostno vrednost — če so dobra — in neskončno zadolženje — če so slaba. Koliko lažje, koliko vestneje in vztrajneje bo otrok ob spoznanju te resnice spolnjeval svoje tudi majhne dožnosti, in to tudi takrat, ko bo prepuščen sam sebi in ga nihče ne bo nadzoroval. In prav ta vestnost, ta zvestoba v malem pomeni veličino človekovega značaja in njegovo нравno popolnost.

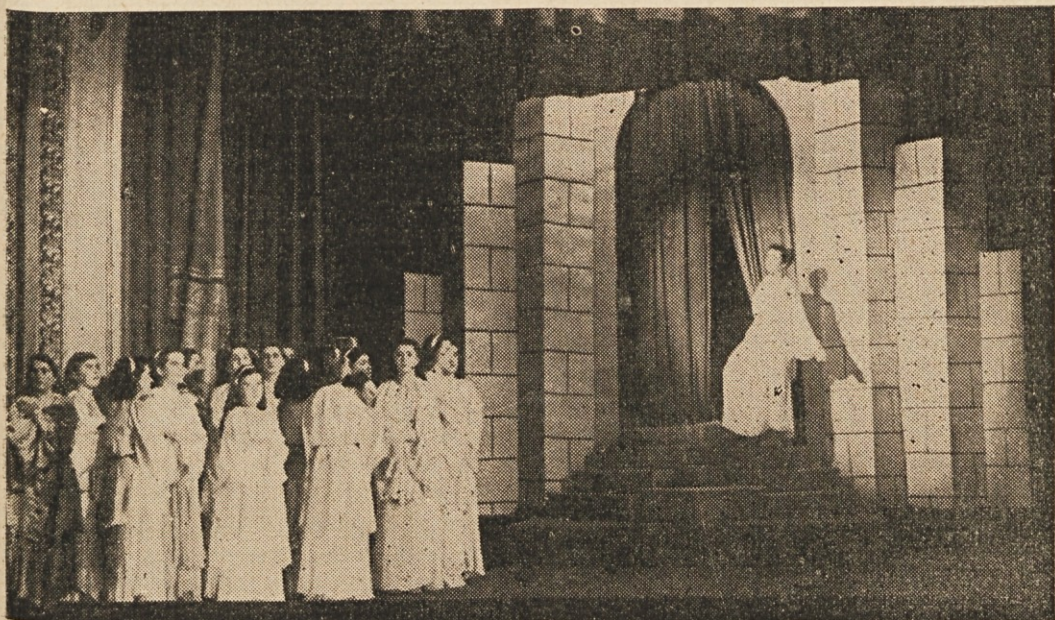
Starši bodo mogli vzgajati svojega otroka tem lažje, čim večje spoštovanje bodo uživali v otrokovih očeh. Vera otroka uči, da so starši božji namestniki, da otroka vodijo in uče v božjem imenu, da so starši pred Bogom pod kaznijo večnega pogubljenja dolžni otroka navajati k dobremu, ga obvarovati pred slabim in otroku tudi prepovedati vse tisto, kar bi moglo škodovati njegovemu verskemu ali нравnemu življenju. Kako ob teh resnicah v otroku ugled staršev raste, kako raste veljava njih besedi, tudi njih zapovedi in prepovedi. Zato toliko lažje in uspešneje na otroka uplivaajo, ga vodijo in vzgajajo.

Nravnno življenje zahteva že od otroka veliko samopremagovanja, žrtve in odpovedi. Vse to bo na ljubo nravnemu življenju tem lažje sprejel, čim bolj se bo zavedal, da je nravni zakon utemeljen v nadčloveški oblasti, ki obvezuje vse ljudi za vse čase. Zlasti mlad človek, ki se v svojih "nerodnih" letih upira vsaki človeški oblasti, a kipi od želje, spoznati resnico in služiti resnici, se bo nravnim zahtevam tem lažje uklonil, če se bo zavedal, da nosijo na sebi zagotovilo nezmotljivosti in neminljivosti. Nravnim zakonom in zahtevam pa njih nezmotljivosti ne more zagotavljati človek, ki je sam tako zelo zmoten, omahljiv in menljiv.

Zato more človeka, tudi mladega človeka, v njegovem nravnem življenju uspešno obvezovati le misel na absolutno, večno, nezmotljivo oblast. Absolutne, večne in nezmotljive oblasti pa ni brez priznanja absolutnega, večnega in nezmotljivega bitja, kateremu je vse podrejeno. Zato že filozof Kant, ki se je kot filozof tako težko sprijaznil s priznanjem Boga, je kot pedagog priznal, da je vzgoja brez vere v Boga povsem neuspešna in zato tudi nesmisel.

Tako bi mogli naprej in naprej naštevati razlog za razlogom, a že navedeni kličejo staršem dovolj jasno: edina zares uspešna vzgoja je verska vzgoja otroka.

Dr. R. Hanželič

Iz dekliške zborove igre "Sveta Cecilija". Sv. Cecilija govori mladenkam o nesrečni grešnosti rodnega mesta Rima, ki ga hoče rešiti s svojo žrtvijo.

POVOJNI SOCIALNI PROBLEMI

5. DEMOKRACIJA

3. PREDLOGI ZA GOSPODARSKO REFORMO DEMOKRACIJE

a) Socialisti

Poglejmo najpreje, kaj pravi svetovni socializem, za katerim brez dvoma stoje milijonske množice organiziranega delavstva v severnih deželah v Angliji, Franciji, Belgiji, Nemčiji, Holandiji, Avstriji, Italiji, v Avstraliji in ki ima tudi drugod po svetu mnogo pristašev. Če izvzamemo anglosaksonske socialiste, imajo vse druge socialistične skupine za svojo podlago marksizem, čeprav več ali manj popravljen in revidiran. Vendar pa je notorično dejstvo, da so v odločnem sporu s komunizmom in njihovimi nasilnimi metodami. Prav tako jih tudi komunisti smatrajo za svoje odločne nasprotnike. Povojna enotna politična fronta obeh strank se je že povsod razletela, če izvzamemo Nenijeve italijanske socialiste, ki pa predstavljajo le še del velike italijanske socialistične stranke.

Kaj mislijo socialisti z ozirom na sodobno zapadno demokracijo? To, da je potrebna gospodarske reforme. Delo francoske revolucije, pravijo, ki je prinesla politično enakost, je treba kronati z nadaljnim razvojem v gospodarsko izravnano. Proletariat bo šele tedaj družabno enakopraven, ko ga kapitalistična družba ne bo mogla več izrabljati. Država naj avtoritarno poseže v gospodarstvo in socializira zemljo, kapital in glavna proizvodna sredstva. Prav tako naj država organizira in vodi pridelovanje in izdoločanje vseh tvarnih dobrin kakor tudi njih porazdelitev. Pusti naj se v zasebni lastnini gotov premoženjski minimum, ki je za funkcioniranje vsakega družabnega reda nujno potreben.

Socialisti se torej ogrevajo za srednjo pot med obema skrajnostima: med absolutno lastninsko pravico, ki jo zagovarja gospodarski liberalizem, in med popolno kolektivizacijo zasebne lasti, ki jo izvaja komunizem. To njih vmesno stališče jih večkrat vodi do sodelovanja s krščansko socialnimi skupinami.

V gospodarskem pogledu je torej sodobni socializem nekoliko popustil pravi pameti, da ne zahteva popolne odprave zasebne lastnine. Kljub temu pa še vedno ostane usoden za socialistično gibanje njegov materializem in njegovo pojmovanje družbe, ko mu je družba vse, poedinci pa nič, ko posameznike

popolnoma podreja družbi in jih socializira, ko ničesar ni nad družbo in naj bi družba bila vsem vse.

Po notranji logiki razvoja nas zato socialisti, — čeprav hočejo biti iskrenj demokrati, — po ovinku (po evoluciji) neizbežno vodijo tja, kjer je pristal komunizem po ravni poti revolucije — v totalitarni družbi. Brez dvoma stoje socialistični demokrati pred zelo težavnim in zapletenim problemom. Ko bi socializem premenil svoje pojmovanje o družbi, potem bi gospodarsko podružabljenje (kateremu do gotove meje tudi naše gledanje ne nasprotuje), ne imelo nujno za posledico tudi socializacijo človeka, tudi kolektivizacijo njegove sreče. Tako pa se ne smemo varati. Gospodarska diktatura — in brez diktata države se socialistična gospodarska reforma ne da izvesti, — ima za posledico, kakor nam kaže izkušnja iz drugih totalitarnih režimov, tudi politično in duhovno diktaturo. Bilo bi naivno misliti, da bi socialistična država na gospodarskem polju mogla biti totalitarna, na vseh drugih področjih pa ostati resnično demokratična. S tem, kakor se razume, ne mislimo kakšnih predhodnih gospodarskih reform, ko je poseg države v gospodarstvo nujen in koristen; mnenja smo le da socializem kot trajna oblika vladavine, dokler ostane marksizem, neizbežno vodi v totalitarno družbo.

Angleški socialisti ob svojih sedanjih gospodarskih reformah skušajo sicer rešiti oba problema pozitivno: socializirati gospodarstvo pa ne socializirati človeka. Toda temelj njih socializma ni materialistični marksizem.

b) Korporativisti

Pristaši korporativne miselnosti tudi smatrajo, da je liberalna demokracija potrebna gospodarske reforme. Liberalizem je družbo razbil, naglašajo pravilno. Razbitje družbe v maso posameznikov, brez organske vezanosti, brez pravih etičnih in socialnih vezi je protin naravno. Socialna narava vodi človeka v družbo, k včlenitvi v večje in manjše družbe in organizacije. Posebno v modernem času je prav očitno, kako ljudje v zdravem odporu proti pretiranemu individualizmu naravnost občutijo pravo lakoto po družbi sebi enakih, po družbi ljudi enakega poklica in istih življenjskih pogojev.

Organizacija v stanovske in gospodarske zveze je nekaj naravnega. Dobro urejene stanovske zveze z ustrezajočo gospodarsko in politično samoupravo so edino sposobne, da na eni strani rešijo posameznika njegove gospodarske socialne in kulturne osamelosti, kamor ga je pahnil individualistični liberalizem in ga brez brambe prepustil izrabljanju kapitala, po drugi strani pa so gospodarske korporacije edina učinkovita obramba proti socializaciji človeka v totalitarni družbi kakor tudi učinkovit jez proti nastajanju novodobne države, ki hoče vse družabne in gospodarske kompetence na sebe pritegniti ter povžiti v sebi obstoj in delavnost posameznika kakor manjših družabnih skupin.

Korporativna ideja je gotovo pravilna in zdrava, ki bolj kot katera druga rešitev pri naša učinkovito odpomoč proti modernim družabnim skrajnostim. Ustreza tudi najbolj krščanski miselnosti. Ni slučaj, da so se prve dobro organizirane korporacije porodile v krščanskem srednjem veku, ko je verska miselnost najgloblje prekvasila evropske narode. Organizacija družbe po stanovskem redu je otrok krščanske družbe. Prav zato pa so korporacije uresničljive in zmožne polnega življenja le v resnično krščanski družbi. Vzroki za propad srednjeveških korporacij so bili gotovo tudi zunanji (odkritje novega sveta, iznajdba strojev, nastop denarnega gospodarstva), a te zunanje vzroke bi korporacije mogle premagati in se prilagoditi novim razmeram, ko bi ohranile svojo prvotno duhovno vsebino. Toda izpuhtela je iz njihovih ustanov živa krščanska miselnost, zavest medsebojne ljubezni, nesebične vzajem-

nosti, pravega tovarištva, želja služiti skupnosti in podreitev stanovskih interesov občestvenosti. Prevladala je stanovska sebičnost, ekskluzivnost, mamonizem. Tako so korporacije izgubile svoj temelj, svoj pomen in namen. To je bil glavni vzrok njihovega propada.

Korporativna ureditev družbe bi resnično mogla reformirati sodobno demokracijo na naravnih temeljih, ker ustreza tako človekovi individualni kakor njegovi socialni naravi. In to je prava demokracija, ki človeka ne ovira pri dosegu njegovega namena, ampak ga podpira, ki pusti človeku, da živi Bogu, sebi in družbi!

Takšne demokracije umevno ni mogoče diktirati od zgoraj, ampak mora rasti iz notranjosti družbe same. Le družba, v kateri se polno razvijajo socialne kreposti, more tak družabni red roditi in zajamčiti njegovo nemoteno delovanje.

Ako nasprotniki korporativizma novodobnim korporacijam očitajo, da so stanovsko ozkosrčne in da svojega stanovskega egoizma ne znajo podrediti potrebam narodne skupnosti, so taki očitki, v kolikor so opravičeni in ne zlonamerni, le potrdilo tega, kar je bilo pravkar rečeno: Stanovski red more uspešno funkcionirati le, če bo temeljil na osnovah krščanske pravičnosti in ljubezni.

c) Reformirani liberalizem

Reformirani liberalizem predstavlja zaenkrat struja gospodarskih in socialnih teoretikov, ki odklanjajo tako gospodarski liberalizem brez socialne vezanosti, kakor tudi

korporativizem in posebej še socializem in komunizem. Mnenja so, da sta pogoj resnične demokracije in zdravega gospodarskega življenja dve stvari: **Svobodno gospodarstvo in svobodna gospodarska tekma.** To se pravi, za zdrav gospodarski razvoj se jim zdi, **svoboden trg** nujna socialna ustanova. Le na ta način se je mogoče uspešno boriti proti nedemokratskim silam, ki iz dveh nasprotnih skrajnosti hočejo zaslužniti družbo, to sta na eni strani kapitalizem s svojimi monopoli, na drugi strani pa komunistični kolektivizem. Vzor socialno in gospodarsko urejene družbe jim je švica s svojo upravno in politično decentralizacijo, pospeševanjem združništva, negovanjem male obrti in trgovine, s svojo gospodarsko zakonodajo, ki preprečuje tvorenje kartelov in trustov, s primerno kontrolo gospodarskega in delovnega trga, prilagoditvijo proizvodnje na resnične potrebe prebivalstva, itd.

Ta struja, ki se imenuje tudi "tretja pot" iz sodobne družabne krize, je mnenja, da so osnove liberalizma dobre, zatreti je treba le njegove škodljive izrastke. Soglašajo pa tudi glasniki te struje, da je za izvedbo reforme bolj ko državnih ukrepov potreba v prvi vrsti **primernih ljudi**, ki bodo na ustrezajoči etični in socialni višini, ki bodo znali konservativno čuvati zdravo tradicijo in skrbeti za kontinuiteto gospodarskega in kulturnega življenja, temeljčnega na spoštovanju in vrednotenju človeške osebnosti, a bodo obenem tudi radikalni v kritiki zablod liberalne filozofije kakor njene gospodarske prakse; radikalni zlasti v izberi primernih sredstev, s katerimi naj pobišajo kolektivistična stremljenja in varujejo svoboden razvoj človeške osebnosti.

Etična baza te struje je humanitarnost, ki obstoja v gojitvi obče človeškega čustvanja in solidarnosti, a brez krščanskega nra- stvenega nazora. Vendar nimamo nobenega razloga, da ne bi temu, gotovo idealno mišljenemu prizadevanju želeli veliko uspeha.

Ker se vprašanje gospodarske družabne reforme v naših dneh razpravlja v zvezi tudi z drugimi problemi, nam ta kratek pregled v zvezi z vprašanjem preosnove demokracije more zadostovati. Vidimo, da je problem demokracije bistveno povezan s celotnim socialnim vprašanjem našega časa.

4. PIJ XII O DEMOKRACIJI

Za učinkovito reformo demokracije smatra Cerkev, da je v prvi vrsti potrebna reforma — človeka. Ta misel jasno odseva tudi iz božičnega nagovora 1944. leta, v katerem je

Pij XII. očrtal glavne temelje, ki so za demokratsko vladavino potrebni. Najpreje našteva bistvene lastnosti državljanov v demokratski vladavini, potem pa potrebne sposobnosti tistih, ki imajo v demokraciji javno oblast.

a) Papež pred vsem dela razliko med ljudstvom ali "maso" in narodom. Narod živi lastno in svojsko življenje in se sestavlja iz ljudi, ki so si svesti svoje odgovornosti napram sebi in družbi. Masa nasprotno nima svojskega življenja. Giblje se na pobudo od zunaj, nima lastnega prepričanja, ampak sledi tistemu, ki bolje pogodi njene nagone ter drvi sedaj za eno, sedaj za drugo zastavo. Narod se zaveda, da je država instrument v njegovih rokah, ki ga smotreno upravlja, se v njej polno in vsestransko razvija in tako dosega svojo tostransko blaginjo. Nasprotno pa je masa le objekt, ki ga ambiciozen voditelj države porablja in izrablja v svoje osebne in strankarske cilje. Masa je podobna stroju, ki slepo drvi, kamor ga poženeš. Zato ni večjega sovražnika resnične demokracije kakor je brezoblična masa, ki ne pozna ne prave svobode ne prave enakosti.

Demokracija more uspevati le med narodom, v katerem ima posameznik živo zavest svojega dostojanstva, svojih pravic, dolžnosti in svobode, ki prav zato tudi spoštuje svobodo in pravico drugih. Pri narodu, ki je tega imena vreden, naravne razlike, ki nastajajo zaradi različnih sposobnosti, kulture in socialnega položaja, niso ovira, ampak celo vez močnejše medsebojne povezanosti, ko sleherni more živeti lastno življenje na položaju in v okoliščinah, kamor ga je postavila božja Previdnost.

Nasprotno pa masa ne zna ceniti ne pravilno uporabljati svobode; zlorabi jo za strašno tiranijo nad sodržavljanji. Enakost se sprevrže v mehanično izravnanje in monotono uniformiranost. Čut za čast zamre, osebna delavnost, spoštovanje tradicije in sploh vse, kar življenju daje vrednost, polagoma izgine in zamre. Zaradi tega se masa nad tako demokracijo razočarajo, od nje pa imajo korist le zviti zvodniki, ki so si z laskanjem, zvijačo, prevvaro, denarjem in drugimi sredstvi znali ustvariti gospodujoč položaj v "ljudski" demokraciji.

b) Tudi v demokratski državi, pa naj bo monarhična ali republikanska, morajo tisti, ki vladajo, razpolagati z resnično in učinkovito avtoriteto. Država je nujna družba, ki brez avtoritete ne more biti. Ljudje, ki ne bi hoteli priznati nobene oblasti, bi v kratkem

Lepote slovenske zemlje — Martuljkova skupina

času izgubili tudi svoje lastno dostojanstvo in svobodo.

Takšen je naraven in absoluten red v stvarstvu: človek ima svojo čast od tega, ker je podoba božja; država ima svojo avtoriteto od tod, ker predstavlja od Boga hoteno družabno celoto; javna oblast v državi pa ima svojo veljavo zato, ker je udeležba na božji avtoriteti.

Je to tako tesna in neločljiva zveza, da nobena oblika vladavine, najmanj pa demokracija, ne more iti mimo tega. Ako oblastniki te zveze ne vidijo ali jo celo rušijo, potem sami podirajo temelj svoje oblasti.

Središče in težišče normalno poslujoče demokracije je v njenem zakonodajnem zastopstvu. Zato je vprašanje življenja in smrti vsake demokracije, njene rasti ali propada, njenega zdravja ali večnega hiranja, kakšna je umska in moralna kvalifikacija mož, ki jih pošilja v parlament. Može, ki zastopajo narod v parlamentu, morajo biti: 1. trdni značaji; 2. imeti zavest, da zastopajo ves narod in ne le strankarske interese; 3. skrb za občo blaginjo mora biti njih vrhovni zakon; 4. krščansko ljudstvo naj izbira le može trdnega verskega prepričanja, z jasnimi pogledi v svet, ki so prežeti z duhom pravičnosti in imajo smisel za narodno slogo in edinost.

5. ZAKLJUČNA MISEL

Nobenega naroda ni, ki bi se prostovoljno in svobodno odločil za "progresivno" demokracijo, bolje: za komunistično diktaturo.

Iz jasnih smernic sedanjega sv. očeta pa je očitno, da tudi zapadna demokracija, da bo služila svojemu namenu, predpostavlja npravstveno trden in politično zrel narod, ki si zna svobodno izbrati zmožno politično vodstvo, ki bo demokracijo postavilo na naravne družabne osnove in mu bo delo za skupno blaginjo vrhovni zakon.

Mislimo, da ni med nami nobenega dvoma o tem, da resnično demokratična vladavina še najbolj ustreza potrebam našega časa.

Bili so časi v zgodovini in celo v polpretekli dobi smo jih doživeli, da so se mnogi katoličani dali zapeljati od bleska in trenutnih ugodnosti in političnega varuštva tega in onega totalitarnega režima. Pa so bili prej ali slej razočarani, ko so spoznali, da jih diktature le izrabljajo v svoje sebične namene, nazadnje pa so morali katoličani s svojim dobrim imenom kriti še grehe političnih vetrnjakov.

Za katoličane in Cerkev je še vedno najboljše v zdravi in široki demokraciji. Le tako bodo obdržali mesto in trden položaj ob strani ljudstva. Katoličani vendar niso tako slabokrvni in neživljenjski element, da bi za svoj obstoj in razvoj potrebovali varuštva avtoritarnih režimov! Zakaj ne bi mogli stati na lastnih nogah. Res je treba mnogo več čuječnosti, veliko več dela, skoraj ne gre brez neprestanih bojov. A zakaj bi se plašili? To je vedno bila in bo ostala usoda vsake resnično dobre stvari na zemlji.

DR. AHČIN

ar zadeva predmet molitve, ali to, za kar prosimo, smo že videli, da v duhu Gospoda Jezusa Kristusa lahko prosimo za stvari, ki zadevajo dušo ali duhovne dobrine, in za stvari, ki zadevajo časne dobrine: "naš vsakdanji kruh", pa še kaj več! Molitev ni niti krajevno niti časovno omejena.

Seveda imajo duhovne zadeve prvo mesto, kar je že Kristus razločno povedal z besedami: "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo se vam bo navrglo." (Mat. 6, 33). Tri prošnje v Očenašu se nanašajo na te duhovne dobrine: a) "Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom"; b) "Ne vpelji nas v skušnjavo"; in c) "Temveč reši nas hudega". Ta zadnja prošnja pa se nanaša na duhovno in časno hudo.

Druge tri prošnje te vzorne molitve se nanašajo na duhovne dobrine višjega reda: č) "naj bo posvečeno božje ime"; d) "naj pride k nam njegovo kraljestvo"; in e) "naj se zgodi njegova volja, kakor v nebesih, tako na zemlji".

Zemeljske dobrine so prav jasno obsežene v oni prošnji: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh", kar pa ne obsega le vsakdanje hrane, temveč vse reči, ki so potrebne za telesno življenje.

Tisto, kar lahko prosimo, se ne nanaša le na časne in duhovne dobrine nas samih, temveč tudi na potrebe naših bližnjih. Kakor namreč vemo iz "Rimskega obrednika", sveta Cerkev naša Mati, s posebnimi molitvami prosi Boga za odvrnitev javnih stisk, kakršne so kuga, suša vojska itd. Cerkev ima molitve, v katerih prosi celo za živali. Nobene niti časne niti duhovne potrebe ni, ki bi Cerkev za njo ne molila.

Prosilna molitev za druge je med nami tako občna, da je ni treba razlagati. Katera krščanska mati ne moli mnogo za svoje otroke? Kdo izmed nas ne bi prosil Boga pomoči, kadar vidi sorodnika ali prijatelja v kaki stiski? Neprenehoma drug drugega priporočamo v svojih molitvah po vzgledu sv. Pavla: "... Čujete z vso vztrajnostjo (v molitvi) in prošnji za vse svete (vernike); tudi za me." (Ef. 6, 18—19). S prošnjami za druge se trajno pečajo pobožne duše, ki od Boga za nas prejmejo mnogo milosti in koristi, večkrat, ne da bi se mi za to zmenili.

Kakor smo že poprej rekli, tisto, za kar lahko prosimo, ni niti časovno niti krajevno omejeno. Molimo lahko ne samo za sedanje in prihodnje reči, marveč tudi za preteklo, kakor da bi molitev imela moč tudi za nazaj. Kar bom zdaj povedal, mi je v pogovoru o molitvi pripovedoval Njegova Eminenca newyorški kardinal Hayes:

Mr. Thomson se je bil pred nekaj leti spreobrnil h katoličanstvu; poprej je bil velik agnostik (nejevernik in dvomljivec). Njegova spreobrnitev je bila res odkritosrečna, in je ob času te zgodbe bil goreč vernik. Hudo pa ga je bolelo, ker se je ob času svoje nejevernosti trdovratno branil svoje otroke dati krstiti ter je njegova hčerka, ki jo je posebno rad imel, umrla, ne da bi bila krščena. Zdaj, ko je veroval, ga je ta pogršek izza časa njegove nevere tlačil kakor mora. Nekega dne me je obiskal, da bi mi potožil to svojo neutolažljivo bridkost.

"Kaj naj storim, oče?" mi je rekel, "kaj bi mogel storiti za svojo hčer?"

"Molite za njo!" sem mu odgovoril.

"Kaj pa pomaga moja molitev, ko je umrla brez krsta?"

"Vi le kar molite za njo in jo izročite v božje roke!"

"Kaj pa more Bog za nobenega odrešilnega sredi?" "Ali ne veste," sem mu rekel, "da za Boga ni ne preteklosti ne prihodnosti?"

"Torej bo, če zdaj molim?" "Ne mislim tako," sem mu rekel, "Bog, ki je zanj vse le sedanjost, hčerko, utegne upoštevati, če preden ste to storili, in vašo hčerko kako rešiti. Molitev ni potov, dasi so nam prihodnosti in preteklosti." Po tej razlagi je moj prijatelj spet prišel. Ves vesel je rekel: "Bog mojo molitev uslišal."

Mislil sem, da se je že kaj zgodilo.

"Le pomislite, oče, vendar je prišla obiskat Betsy!" "Kdo pa je Betsy?" "Stara irska služkinja, ki je do smrti moje hčerke."

"In — potem?" "Torej ta me je obiskala, je bila od samega veselo mi je rekla. 'Toliko let sem zdaj pa mi je podelil to veselja me je objela in poljubila, pa sem ji tudi pripovedoval brez krsta umrla. — 'Kateri Tista, ki ste jo tako radi imeli, bi bila krščena? Kdo to je bil?'

"Jaz pravim, saj sem krst zabranjeval do zadnjega hčerka, da so tiste vaše prepovedi kaj zalegle? Ali mislite, da bilo treba! Ne da bi bili v nesla v župno cerkev h krst sem ves vesel zaklical. 'Tako in tako gotovo in tako resnično, kakor zdaj tukaj stojite, ne boste mogli dokazati, da je bil krstni list Marije Myrthle.'"

Moj dobri prijatelj je bil bil je res krstni list njegove hčerke. Njegova molitev je torej imela moč tudi "za nazaj".

Kristus torej v ničemer ni pametno prosimo; in zdi se, da preproste prošnje še posebej njeje odvisni, zaradi česar naše molitve, čeprav ga vsi nam hoče veselje napraviti, kostnih rečeh usliši, da bi njega odvisni. Tu imate stori, da bi bilo Bogu treba stori, ki je hodila deklica, ki ji je imela pa je tako prisrčno vodile tisto šolo, kar čudile. Helenina mati je bila najrajni bedi s 6 otroki; tako voščiti (zelo cenene) raz-

ko pa je to že minilo in ni bil, "da za Boga ni ne preteklosti ne prihodnosti?" "Torej bo, če zdaj molim?" "Ne mislim tako," sem mu rekel, "Bog, ki je zanj vse le sedanjost, hčerko, utegne upoštevati, če preden ste to storili, in vašo hčerko kako rešiti. Molitev ni potov, dasi so nam prihodnosti in preteklosti." Po tej razlagi je moj prijatelj spet prišel. Ves vesel je rekel: "Bog mojo molitev uslišal."

Mislil sem, da se je že kaj zgodilo.

"Le pomislite, oče, vendar je prišla obiskat Betsy!" "Kdo pa je Betsy?" "Stara irska služkinja, ki je do smrti moje hčerke."

"In — potem?" "Torej ta me je obiskala, je bila od samega veselo mi je rekla. 'Toliko let sem zdaj pa mi je podelil to veselja me je objela in poljubila, pa sem ji tudi pripovedoval brez krsta umrla. — 'Kateri Tista, ki ste jo tako radi imeli, bi bila krščena? Kdo to je bil?'

"Jaz pravim, saj sem krst zabranjeval do zadnjega hčerka, da so tiste vaše prepovedi kaj zalegle? Ali mislite, da bilo treba! Ne da bi bili v nesla v župno cerkev h krst sem ves vesel zaklical. 'Tako in tako gotovo in tako resnično, kakor zdaj tukaj stojite, ne boste mogli dokazati, da je bil krstni list Marije Myrthle.'"

Moj dobri prijatelj je bil bil je res krstni list njegove hčerke. Njegova molitev je torej imela moč tudi "za nazaj".

Kristus torej v ničemer ni pametno prosimo; in zdi se, da preproste prošnje še posebej njeje odvisni, zaradi česar naše molitve, čeprav ga vsi nam hoče veselje napraviti, kostnih rečeh usliši, da bi njega odvisni. Tu imate stori, da bi bilo Bogu treba stori, ki je hodila deklica, ki ji je imela pa je tako prisrčno vodile tisto šolo, kar čudile. Helenina mati je bila najrajni bedi s 6 otroki; tako voščiti (zelo cenene) raz-

košja, da bi za svojo družino kupila presnega masla. Helena pa si je na vso moč pozelela, da bi vsaj enkrat mogla kosce kruhka namazati s surovim maslom, česar že dolgo ni bila deležna.

Otroci, ki so med šolsko molitvijo stali blizu Helene, so se kar med molitvijo začeli smejati. Sestra je bila zaradi tega huda in je stopila pogledat, kaj se je zgodilo, da se otroci med molitvijo smejejo. Pa ji pove eden izmed otrok:

"Pomislite, sestra, Helena moli tako čuden očenaš!"

Dobra sestra je v začudenju debelo pogledala, dekletce pa je nadaljevalo:

"Kadar molimo očenaš, Helena vselej pravi: 'Daj nam danes naš vsakdanji kruh, pa z maslom!'"

Sestra, ki je vedela, kako revna je Helena, in je dobro poznala njeno globoko pobožnost, se je nasmehnila in rekla:

"Prav imaš, Helena, da prosiš Jezuščka za maslo. Pa nikari tega ne reci na glas, ker se drugi otroci smejejo."

Helena je obljubila, da ne bo več na glas tako molila, zato pa je toliko bolj goreče svojo prošnjo nadaljevala po tihem in vedno ponavljala: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh, pa z maslom!"

Nekaj dni nato je Helenina mati bila vsa začudena, ko je pred vrati svoje borne hišice poleg steklenice mleka, ki jo je vsako jutro tam puščal mlekar, našla tudi zavoj, naslovljen na njeno hčerko Heleno. Brž jo je poklicala in vprašala, kaj to pomeni. Helena je zavoj vzela v roke, ga otipala in povohala, nato pa veselo vzkliknila:

"To je pa maslo, ki sem zanj Jezuščka prosila!"

In res je bilo dva funta zelo dobrega presnega masla. In od tega dne je vsak teden prihajal zavitek, ki mu je Helena rekla "Jezuščkovo maslo". Njena molitev je bila uslišana, ne da bi Bogu bilo treba storiti kakšen čudež...

Ena izmed Heleninih tovarišic je namreč doma svoji mami pripovedovala zgodbo o prošnji "daj nam danes naš vsakdanji kruh, pa z maslom", in njena dobra mama je sklenila do uboge deklice prevzeti vlogo Previdnosti. Poizvedela je, kako se otrok piše, kje stanuje, pa je svojemu mlekarju naročila, naj v tisti hiši vsak teden na vse zgodaj zjutraj izroči zavitek najboljšega presnega masla. Bog naše molitve usliši tudi, če ga prosimo kakih sladkarij ali kakršnihkoli drugih otročarij... Saj je naš Oče.

Videli smo že primer molitve "za nazaj". Zdaj naj dostavimo še, da Boga lahko prosimo tudi za "stvari v večnosti", za življenje v nebesih. Tak je n. pr. zgled Male Terezije, o kateri bomo drugje bolj obširno govorili. V svojem življenju je prosila Boga, naj bi svojo večnost prebila, dobrote deleč nam, ki živimo v tej solzni dolini. Prosila ga je, naj bi ji dal, da bo mogla "rositi rožni dež", kadar bo v nebesih. Hotela je biti misijonar v drugem življenju, ko v tem življenju ni mogla biti. Bog je njeno prošnjo uslišal, in jo rešil še za čas po njeni smrti, ko je še živela. "Rožni dež", ki je malo Terezijo tako proslavil, ni nič drugega, kakor njena, v življenju izražena prošnja, katero je Bog sprejel za večnost.

Molitve tedaj ni omejena na sedanjost. Bog naše prošnje rešuje za sedanjost, preteklost in prihodnost.

O drugem delu našega premišljevanja, kako naj molimo, da bo naša molitev uspešna, pa bomo govorili v naslednjem poglavju.

KUJ ME, ŽIVLJENJE, KUJ...

Moč volje in zemeljski cilji v luči večnega cilja

Za vzgojo močne, vztrajne volje je predvsem potrebno, da spoznamo in vidimo v Bogu najvišji cilj življenja, najvišjo objektivno in najvišjo subjektivno vrednoto. To vrednoto moramo vedno imeti pred očmi, to se pravi, živeti moramo v duhu božje pričujočnosti in volja božja nam mora postati najvišje merilo in vodilo življenja. Bog pa zlasti hoče: 1. naše osebno posvečenje, 2. zvesto spolnjevanje socialnih dolžnosti in 3. razvoj posebnosti naše narave.

1. Za moč volje je posebno važno, kako gledamo na svoje posvečenje. V njem moramo spoznati in videti zahtevo božje volje in zahtevo naše narave.

V posvečenju sebe moramo videti najprej božjo voljo. "To je božja volja, vaše posvečenje", pravi sveto pismo. Vsaka odpoved, vsaka žrtev, vsak napon volje v službi samoposvečenja je torej spolnjevanje volje najmodrejšega in najsvetejšega bitja, je pa tudi edina pot k njemu, je postopno združevanje z njim, ki je naš najvišji zemeljski cilj in ki naj postane enkrat tudi naša neminljiva radost. V luči takega gledanja samoposvečenja vse naše odpovedi in žrtve na ljubo kreposti prejema svojo — ne le objektivno, ampak tudi subjektivno večnostno vrednost in pomen. Ob spoznanju tako velikega pomena naših tudi majhnih vsakdanjih žrtev in naporov volje v posvečevanju sebe pa nujno

raste tudi moč naše volje, in to tembolj, čim jasnejše je spoznanje teh resnic. Ob njih nam dejanja in žrtve samoposvečevanja postajajo lažje in celo lahke.

Naša volja postaja močna tembolj, če v posvečevanju sebe, če v utrjevanju kreposti, če v rasti v dovršeno osebnost spoznamo tudi prelepo harmonijo med voljo božjo in najglobljim hotenjem naše narave, naše duše, po naravi krščanske, ki se sramuje napak in si želi rasti v lepem in dobrem. Moč volje bo rastle tembolj, čim globlje bomo spoznali tudi lepoto kreposti.

Zato je za vzgojo močne volje potrebno, da se pogosto v tihih razgovorih z Bogom in s svojo dušo vprašaš: kaj ta ali ona krepost, ki jo želiš utrditi, pomeni pred Bogom, kaj pomeni zate, za bližnjega, za zemeljsko, kaj za večno življenje. Potrebno pa je spoznati tudi nasprotno: kakšne nasledke more povzročiti pred Bogom, zate, za bližnjega, za čas in za večnost ta edina napaka, katero hočeš odpraviti. Prav je, da spoznaš nje nizkotnost in usodnost tako živo, da se ti več ne more prikazati v svoji mamljivi vabeči, razum varajoči in slepeči, voljo ubijajoči lažni prikazni.

2. Za moč volje je tudi zelo važno, kako gledamo na svoje socialno življenje, na svoj poklic. Tudi v spolnjevanju socialnih, poklicnih dolžnosti moramo videti zahtevo volje božje in naše časti. Bog hoče, da si služiš svoj vsakdanji kruh ti sam, če le moreš. Bog hoče, da z delom svojih rok oziroma s svojim duševnim delom lepšaš in lajšaš življenje ne le sebi, ampak tudi bližnjemu, zlasti članom svoje družine. Bog hoče, da tudi v svojem poklicu postaviš celega človeka, da vso svojo dovršeno osebnost, da vse svoje pridobljene kreposti in od Boga prejete talente posvetiš tudi službi za dobro bližnjega in družbe. To je ena izmed največjih božjih zapovedi in zato pogoj prijateljstva z Bogom in večne sreče v Bogu. V luči teh resnic prejema tako tudi zvestoba v poklicnih dolžnostih, zvestoba tudi v majhnih, ljudem nevidnih socialnih obveznostih svoj silen, večnosten pomen, večnostno vrednost. To pa nujno večja moč volje, ko gre za njih spolnjevanje. Lažje v

Igralci igre "Luč z gora"

svoji službi premagaš površnost, netočnost, raztresenost itd.; lažje in veseleje spolnjuješ zvesto in natančno, z globokim čutom odgovornosti tudi težke in neprijetne dolžnosti, in to tudi takrat, ko te nihče ne more ne nadzorovati ne tvojega dela pregledati.

Moč volje raste tembolj, če se živo zavedaš, da tudi tvoj naravni čut pravičnosti zahteva delo pred plačo in da je sramotno in krivično, da je zločin nad družbo prejemati plačo, a ne vestno spolniti dolžnosti.

Če hočeš torej graditi moč svoje volje, moraš tudi v svojem poklicnem delu videti vse nekaj več, kakor le sredstvo za pridobivanje denarja, potrebnega za tvoje in tvojih vsakdanje življenje. Tudi tvoje poklicno delo ti mora postati služba Bogu, bližnjemu in družbi ter zadeva tvoje časti, torej služba, ki nosi na sebi pečat večne, neminljive vrednosti, pa naj je še tako preprosta in pred ljudmi morda le malo upoštevana.

3. Za moč volje je tudi važno, da prav spoznamo pomen svojih posebnih sposobnosti, svojih posebnih nagnenj srca in duha. Kako zelo se razlikujejo med seboj ljudje že po svojih talentih, po svojih nagnjenjih in hotenjih. Tega priteguje zlasti pesem ali molitev, drugega karitativno delo ali delo v organizacijah, itd. V službi teh svojih posebnih nagnenj so ljudje sposobni doprinesti tudi izredne žrtve, imajo v njih službi izredno "močno" voljo, v službi drugih ciljev in dolžnosti pa so često isti ljudje pravi slabiči, brez volje.

Tudi ta, poedinim ljudem svojska hotenja so božji talenti, po katerih hoče Bog ljudi voditi v najrazličnejše družabne dolžnosti in udejstvovanje, ki morejo napraviti družabno življenje bogato, pestro in osrečujoče. Zato je treba tudi ta svojska nagnenja kot darove božje negovati, jih poglobljati ter z njih pomočjo uspešneje izpolnjevati tudi tiste dolžnosti, za katere neposredno ne čutimo posebnih nagnenj.

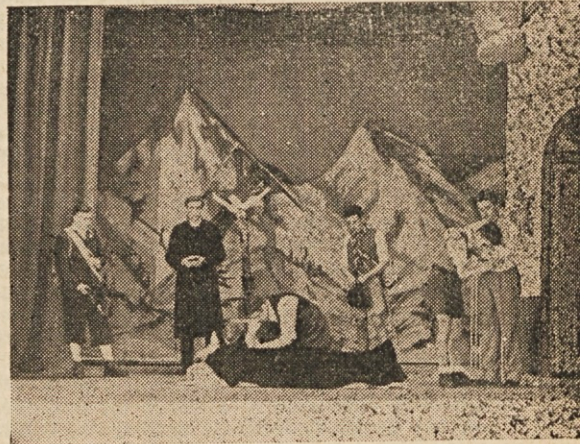
Če torej čutiš v sebi posebno nagnjenje n. pr. za karitativno udejstvovanje, glej v njem od Boga prejeti talent, ki ti nalaga dolžnost, da ga razviješ, uporabljaš in z njim služiš bližnjemu, svojemu narodu, in tako osrečuješ tudi sebe. Tvoje žrtve v službi tega cilja imajo tudi svojo večno vrednost. In ker že po svoji naravi čutiš posebno nagnjenje k temu udejstvanju, je tvoja volja v njegovi službi močna. S pomočjo tega nagnenja pa moreš krepiti moč volje tudi v službi drugih kreposti, ki so ti morda same po sebi manj ljube, ako se n. pr. živo zavedaš, da je karitativno delo nemogoče brez pravičnosti, vztrajnosti, nesebičnosti, vestnosti, itd. Tako bo tvoja volja v službi tudi teh odlik,

ki so potrebne za doseganje tebi posebej ljubebega cilja, močna postala.

4. Za moč volje zelo važna so tudi kratka, vžigajoča gesla, to se pravi, kratki stavki, ki v nekaj besedah udarno opozorijo na velike cilje in dajo vsakdanjim majhnim dolžnostim velik pomen in zato tudi zelo dvigajo, večajo moč volje. Veliki francoski govornik Boussuet je rekel: "Geslo dela velike ljudi". Zato je prav, da si tudi ti za svoje življenje osvojiš kako geslo, ki tvojim umskim in srčnim sposobnostim najbolj odgovarja in more zato tudi v posebni meri krepiti moč volje. Kako more vžgati tega ali onega n. pr. geslo: "V času splošne zmede postani luč! Z vso dušo vzljubi resnico in ji služi povsod!" "V času splošne pokvarjenosti postani svetnik! Premaguj v sebi vse slabo!" "V času splošne otopelosti za čut odgovornosti se tembolj ti zavedaj svojih dolžnosti!" "V času splošnega sovraštva postani apostol resnične ljubezni!" "V času, ko se bohoti nečistost, bodi angelško čist v mislih, v besedah in dejanjih!"

Ko bo vse naše zemeljsko življenje tako skladno pojmovano in podrejeno enotnemu najvišjemu cilju, po katerem bo tudi vsako najmanjše dejanje imelo najvišjo večno vrednost, bo tudi naše hotenje urejeno, istosmerno, stalno močno. Kjer pa ni tega najvišjega cilja, kateremu naj bi bilo podrejeno vse naše zemeljsko hotenje in delovanje, tam tudi ni urejenega hotenja, človeška volja je zbegana, razdvojena, bega od omejene k omejeni vrednoti, ali z drugimi besedami, človeška volja je nestalna in slabotna. Zato pravi sloviti psiholog Lindworsky, da vzgoja brez najvišjega cilja v Bogu "ustvarja v najboljšem primeru notranje razdvojene ljudi, v manj ugodnem primeru pa razen tega človeka oropa vsake notranje opore."

DR. R. HANŽELIČ

Zaključni prizor iz "Luč z gora"

EL IDEALISMO

(El VI. capítulo de "El libro de la Vida" de Dr. Aleš Ušeničnik)

En la profunda impresión de que ni el brutal materialismo ni tampoco el flojo energismo pueden ofrecer el sentido a la vida, muchos vuelven al idealismo. La vida sin ideales les parece verdaderamente vana y sin valor. ¿Qué es el hombre sin ideales? Animal con los afanes y vida animales. Bien se distingue del animal por tener el intelecto; pero, donde no hay ideales, también el intelecto no sirve más que al afán y vida animales. Este afán y vida, al hombre sin ideales, le son bien "racionalizados" por el intelecto, y por lo tanto también más refinados"; pero según su contenido y según su fin son los de animales y nada otro sino animales.

Hay muchos que sienten, que el hombre debe elevarse sobre el animal, y, que sólo de esta manera es posible la vida, digna del hombre. Los ideales, se entiende, significan algo más alto, algo espiritual; y el anhelo ideal es el anhelo por más altos valores espirituales.

¿Qué podrían ser estos valores? A algunos, tal valor les es el ser, el hombre mismo, pero; "el ser hombre", más alto o como dice uno de los nuestros (autor de la "Inteligencia moderna"), "lo ser humano", más alto, brillando en el esplendor del triple ideal: de la verdad, que es el fruto del conocer; de la hidalguía, que es la expresión de la voluntad dirigida al rumbo social; y de la belleza, que es el tercer poderoso móvil de nuestra espiritualidad a la dirección hacia arriba. Esto es una especie de humanismo, filosofía, a la cual lo sumo le es el hombre, pero hombre, que ha desarrollado todas sus capacidades y aptitudes: conquie el hombre con toda su cultura humana.

Nietzsche pensaba en que "el más grande hombre era y sería aún sobremanera humano"; por lo cual, "el sentido de la tierra" le era: el superhombre. "Quebrantad, quebrantad las antiguas tablas", llamaba a la humanidad. "El hombre es algo que debe ser vencido. El hombre es puente y no fin. El hombre es cuerda entre el animal y el superhombre; la cuerda sobre el precipicio. Es tiempo para que el hombre se proponga el fin; es tiempo, para que el hombre plante el germen de su esperanza superior. Lo que es grande en el hombre, es: él es puente y no fin; lo que se puede amar en el hombre es: él es transición y puesta. Horrible es el ser humano y todavía siempre sin sentido; yo quiero enseñar a los hombres, que el sentido del ser de ellos es superhombre: "el superhombre es sentido de la tierra".

Eucken asíó aún más alto. El humanismo y también la filosofía del superhombre saca del hombre. Por la evolución, por el desenvolvimiento, espera que la vida humana obtendrá el sentido en el hombre culto, en el superhombre. De esta suerte —piensa Eucken— la vida nunca obtendrá un verdadero sentido. Hay que sacar de arriba. Por encima de la naturaleza y por encima del hombre debe estar una "todo vida", una vida supratemporal, eterna, infinitamente espiritual; y

es de ella que el hombre tiene que sacar. Así la vida humana adquiere un contenido nuevo, la interioridad y la altura. Así adquiere un carácter supratemporal en el tiempo; los horizontes infinitos en lo finito; la libertad en la necesidad; la fuerza vencedora del amor en la lucha. Así hay tres capas de vida en el hombre. La primera: la vida de la necesidad externa y utilidad, de la conservación natural y social; la segunda: es la vida de la verdad, de la belleza y del derecho; la tercera está en el reino interior supramundial y del amor vencedor del mundo. Al tercer grado —no antes— la vida alcanza el verdadero y perfecto sentido. Al primer y al segundo grado es todavía fugaz y perecedera, no arreglada e imperfecta, llena de invencibles desacuerdos internos.

No se puede negar que esta filosofía idealista se esfuerza abarcar un sentido de la vida, más profundo de lo que puede ofrecer el naturalismo materialista. Pero —y esto es lo que no debemos dejar de nuestra vista— toda esta filosofía quiere comprender y fundar el sentido de la vida sin Dios y sin la vida después de la muerte. El humanismo se llama humanismo, al fin y al cabo, por eso mismo, porque el hombre y el ser humano lo es lo sumo. Nietzsche, quien verdaderamente condujo al cabo el humanismo, rechazaba sin vergüenza el pensamiento en Dios y en la vida después de la muerte. "No creáis a los que hablan de las esperanzas supraterráneas, pues, ¡envenenadores son!" El mundo de más allá lo ha creado el sufrimiento, y a los dioses, los ha creado la fatiga. "Si existieran los dioses, ¿cómo podría retenerse de que no fuese dios? Conque: ¡Los dioses no existen!" Pero. Eucken también, el cual habla sobre la vida, que está "anclada en Dios", desvióse él mismo en un panteísmo y monismo. Así, todo este idealismo se divide entonces en dos partes: una parte se queda en el naturalismo, la otra, empero, se mueve en el monismo y panteísmo. Pero, ni el uno ni el otro pueden darle a la vida el verdadero sentido.

Al naturalismo, lo condenó ya Eucken mismo. Si hemos de agregar algo más, no recordáramos ahora sino algo, donde fracasa toda la filosofía vital del naturalismo, esto es: recordaremos la muerte de cada uno y la muerte del género. La muerte, el naturalismo no la puede negar: ni la muerte de los individuos que miramos de un día a otro; ni tampoco la muerte del género, que finalmente llegará, si no nos engañan las leyes de la naturaleza; o la que es por lo menos posible. La muerte, empero, es para el naturalismo un hecho tan trágico, que no puede ser encubierto ni siquiera por las palabras encantadoras. Esto trágico es tanto más profundo, cuanto más alto se alarga el naturalismo, cuanto más se ennoblesce en el humanismo. ¿Qué es, para el naturalismo y humanismo naturalista, el fin de todos los esfuerzos por la cultura, por la verdad, por la bondad y por la belleza? La muerte, aniquilación de la vida. El último sentido de la vida: ¡aniquilación de la vida!

¡Qué vana consolación con la que nos consuela nuestro naturalista! “El hombre, erudito en las ciencias naturales, sabe —así está filosofando este varón— que la muerte es el inevitable fenómeno natural”. Sabe, se entiende, sabe sobremanera bien, y precisamente por ello mismo duda del sentido de la vida. Si el hombre recibió de su predecesores animales todas las demás calidades corporales — así continúa nuestro filósofo —, entonces, es imposible, que no hubiera pasado a él también la ley universal de la muerte”. ¡Se entiende, y es eso mismo lo que es tan trágico! Para el animal, esta cosa es completamente natural. El animal no tiene anhelos algunos por lo eterno. Al animal, todo le es: el comer, el beber, y el propagarse. Los deseos que serían más altos, el animal no los tiene. ¿Y el hombre? ¿El hombre del humanismo? ¿El hombre cuyos pensamientos se extienden en lo eterno y en lo infinito; el hombre que anhela el reino de la verdad, bondad y belleza: este hombre con todos sus pensamientos y proyectos, con todos sus deseos y sentimientos, con todos sus ideales; tendría que perecer y desaparecer para siempre? ¿No es esto, pues, lo más trágico, que sea posible? ¡No! —entiende bien— no perece ni desaparece perfectamente —se apresura hablando nuestro naturalista—, porque “a todos los seres vivos, la naturaleza les dió como recompensa la procreación de la vida en los descendientes”. ¿En los descendientes? Por lo que toca al animal, esto es verdaderamente una gran cosa, ¡pero, para el hombre, en cambio, y sus ideales? También par el hombre y ¡sus ideales! “Todo lo que ha creado el cerebro hasta cuando hubiera ondeado en ello la vida, todo lo bueno y útil —sea en el círculo estrecho de la familia, de los amigos y conocidos; sea en la más ancha o hasta en la más actitud pública; sea en el campo social, sea científico, sea en el campo de las artes— todo esto no muere, sino continúa viviendo; pasa —aunque sin poder verlo— de boca en boca, de generación a generación, anima, fortalece, aumenta el regocijo y alivia los dolores, propaga y ennoblece el fin más alto del anhelo humano —que quiere decir el adelanto cultural—; en pocas palabras: todo lo bueno que fué creado por el cerebro, vive la bienaventurada vida eterna... El hombre que comprende la grandeza de la vida, comprende también la grandeza de la muerte y le rinde homenaje. “Todo esto sería algo, si para los descendientes no hubiera... ¡la muerte! Pero si mueren también los descendientes, si desaparece todo el género, si perece toda la vida en la tierra: ¿dónde, entonces, vivirá la cultura “su bienaventurada vida eterna”? Toda la cultura tiene el sentido sólo para el hombre y en dependencia del hombre. ¡Si no hay hombre, la ciencia y el arte en la tierra no son nada! Y si perece aún la tierra, si las poderosas fuerzas del universo aniquilan aún la tierra, ¿dónde está entonces aquella “bienaventurada vida eterna”? El naturalismo, aun en la forma más alta, aun el humanismo o el superhumanismo de Nietzsche: ¡Nadie puede ofrecer la respuesta!

El idealismo de Eucken está elevado sobre el naturalismo y sobre el humanismo naturalista, por lo cual, el problema de la muerte

no le es fatal. Para expresarnos claramente, para este idealismo la muerte no existe, porque por la unión a la vida espiritual, somos ya partícipes de la eternidad. “No esperemos la eternidad, sino estamos ya en la eternidad”. Pero, precisamente, acá está abierta una profunda contradicción en esta filosofía. Aquella vida espiritual, o no es sino ficción, imaginación y verdadera en tanto, en cuanto la crea el hombre con su modo de pensar y con su fuerza de voluntad —entonces también el idealismo de Eucken recaería en el naturalismo y en lo vano del materialismo—, o es realidad aquella vida espiritual —en este caso está aquí el panteísmo y el monismo—; pero con el panteísmo y con el monismo no es compatible la personalidad humana. Si aquella vida espiritual es una verdadera y única realidad, entonces nuestra vida no es sino una ola en el ondear de la eternidad, ola que llega a agitarse y después desaparece sin dejar huella en el inmenso océano. ¡Bien! ¡Entonces es un absurdo el filosofar sobre el sentido de nuestra vida! Donde todo está uno, allá no hay lugar para nosotros, para mí, para ti, para el hombre, para poder reflexionar su suerte. La esperanza y el miedo, la tristeza y la alegría, el anhelo y la satisfacción, la seriedad y la gravedad de la vida: todo esto no tiene sentido, si el hombre no es sino un fugaz fenómeno de una indivisible todo-realidad. La cuestión de la vida empero es cuestión mía, y cuestión tuya, la cuestión de cada uno de nosotros, y —después de todo esto— la de todos nosotros.

¿Cómo sería yo responsable de los actos, que según el monismo en verdad no son míos, sino actos del “todo espíritu”? El está urdiendo en el universo, él obra en todo, y el universo y todo es... él. ¡Y, con todo esto, estoy firmemente convencido de que soy responsable! ¿Qué vale el arrepentimiento, si el acto verdaderamente no es mío, sino el del “todo-espíritu”? Y, sin embargo, me arrepiento muchas veces, me arrepiento de este o aquel acto que cometí! ¿Qué es pecado si todo proviene del “todo-espíritu”? El pecado es acto que repugna a la ley moral: pero, ¿a qué ley ha de repugnar el acto del “todo-espíritu”, que no está bajo ley alguna? Y, sin embargo, tengo el conocimiento de que este o aquel acto es pecado. Toda mi conciencia, todo mi ser con el conocimiento de la responsabilidad, toda mi vida con la conciencia del pecado y del arrepentimiento testifica, que el monismo es falso, que mi vida es la mía, el sufrimiento el mío, la actividad la mía, las esperanzas, las dudas, los engaños los míos, el anhelo de la felicidad el mío, los esfuerzos por la mejor vida los míos.

El monismo tiene que aniquilar la personalidad humana, de lo contrario, no sería monismo. Pero, ¿cómo puede afirmar, que yo no soy yo, si yo perfectamente sé que lo soy?

Eucken escribió muchas cosas bellas y verdaderas sobre el sentido de la vida —de vez en cuando lo encontraremos aún y lo afirmaremos—, pero, en cuanto a su filosofía, él no la ha conducido al fin. Lo hermoso y lo verdadero que dijo, no está conforme al monismo, sino es un rastro de otra filosofía.

Con el monismo panteísta o con el panteísmo monista, ¡el enigma de la vida no se puede resolver!

KAR JE BOG ZDRUŽIL

Roman. Spisal Hugo Wast. Nadaljevanje.

Peto poglavje.

Lepe oči deklice Moramaye.

Oče Gazapo je preživel v Madridu tri leta državljanske vojne; tedaj je reševal svojo in svojih sobratov kožo s tem, da se je izdajal za rdečega miličnika, celo za vodjo neke čete teh morilcev (v resnici nedolžnih menihov, ki so vsako jutro opravljali svoje maše)! V tem času se je naučil tudi primojdušanja in podkrepil, s katerimi je zabelil skoro vsak svoj stavek, vsako trditev. Jemal jih je iz grškega bajeslovja: vporabljal je vse poganske bogove, pa tudi mnogo osebnosti iz starejše in novejše zgodovine.

Minula je vojska, toda njega se je ta način izražanja prijel, da mu je večkrat ušla kletvica celo nad temi mučeniki: njegovimi sobratu; zato mu je njegov spovednik nalagal težko pokoro.

Ves obupan je bil sklenil, da bo očistil ta svoj način izražanja, ki toliko pohušuje: scandalum pusillorum...

Težka naloga; toda on jo je vzel nase z dobro voljo in je že precej uspel. Prihod Belene pa je povzročil, da je zopet precej popustil na poti k poboljšanju.

"Posvetovanja s to čudno spovedanko! Prekleta Mohamedova brada! Kakšen pisan hudič je obsedel to žensko, da prihaja k meni s takimi zvitim vprašanji? To, da je sklenila tista dva zakona na otoku, je še najlažja stvar, ob kateri je celo pokazala svoje odlično bogoslovno znanje."

Ni bilo dovolj, da je odobril njeno ravnanje, temveč je brž vpraševala, če je sveta Cerkev v vseh stoletjih svojega obstajanja spoštovala zakonske zveze, sklenjene v takih okoliščinah, in celo prosila ga je, naj ji da prebrati tiste cerkvene zakone. Obljubil ji je, in prav zato je sedaj Belen že spet tu.

Hm! Malo veselja je imel oče s tem obiskom. Zopet ga je vprašala, kako je ime patru, ki ima prvo jutranjo sveto mašo ob šestih, in če bi se mogla upoznati z njim. On ji je nejevoljno odgovoril samo, kakor so ga klicali oni: Oče Teofan!

"Redek primek!" je odgovorila gospa de Guernizo, pod katerim imenom se je predstavila patru.

Oče Gazapo se je brž ugriznil v ustnico, kajti ni ji povedal njegovega priimka, temveč samo krstno ime; pa niti ne resnično krstno ime temveč samo samostansko ime, ki mu ga je on dal, da bi zakril njegovo pravo identiteto.

Jasno je, da pater Gazapo ni bil dolžan, pojasnjevati ji do podrobnosti vse okolnosti, ter je hitro zaobrnil pogovor, ne malo jezen zaradi tega, ker se je njegova spovedanka zopet zanimala za tega patra, čeprav jo je že več kot enkrat zavrnil.

Sreča samo, da omenjeni pater ni bil doma. Gospa de Guernizo — ali, imenujmo jo tako, kakor jo poznamo in kar je v resnici

bila; Belen — ni več vztrajala pri prošnji, ko je p. Gazapo stopil v svojo knjižnico in se kmalu nato vrnil z debelimi, v pravo špansko usnje povezanimi zvezki in jih ji ponudil z rahlim ironičnim podglasom:

"Tu imaš sedaj to tako zaželjeno reč."

"Kaj je to, oče?"

"Kar si me prosila: Knjige cerkvenega prava, v dobrem kasteljanskem prevodu, pomozi Bog, ker latinskega itak ne bi razumela! Pa ne delaj si utvar, da bi kaj razumela tudi v kasteljansčini! Pri duši, obsojeni od ranjkega Nerona! Ta hrana je preveč težka za tak želoček, kot je tvoj, hčerka moja! Pa ne vzemi te pripombe za zlo, kajti sam sveti Pavel pravi: Ve se hranite z mlekom kakor otroci in ne s trdo hrano! Toda ti hočeš pogoltniti to, česar ne boš mogla prebaviti... Trehub Agripin!"

Ne vemo, kam bi še prišel s svojim govoričenjem, da ga ni prekinila Belen, ki ga je vprašala z vso ponižnostjo:

"Ali bi mi hoteli povedati številko tiste postave, ki me tako zanima?"

"Še sedaj imaš pomisleke? Pa dobro, hčerka moja. Preberi zakon št. 1098... Zakonik ima več kot dva tisoč štiristo zakonov! Bi rada prebrala vse? O, te ženske muhe!... Daj mi knjigo! Jaz ti razložim z živo besedo to, kar moraš vedeti... Non plus sapere, quam oportet sapere. — Ne želi vedeti več, kot ti je potrebno! pravi sveti Apostol."

"Ne, oče! že imam! Sem že našla!" je zmagoslavno vzkliknila Belen, ne da bi dala iz rok knjigo, in je šepetaje prebrala odredbo svete Cerkve, po kateri zadoščata za sklenitev veljavne poroke samo dve priči, kadar je nemogoče priti do duhovnika.

Toda med branjem tega kanona je Belen, navdušena nad knjigo, z veliko pohlepnostjo začela listati po kazalu, kakor tisti, ki je našel pravo sled... med tem, ko se je oče Gazapo razburjal nad kapricastimi ljudmi, ki hočejo vedeti vse...

"Ne, oče, nočem vedeti vsega," ga je sladko zavrnila Belen, ne da bi odvrnila oči od knjige, "toda nekaj bi si rada razjasnila... Ah, tole..." je vzkliknila, kakor da je našla, kar je iskala: "Zakaj mi vi, ki vse veste, niste omenili tega zakona?"

"Poglejmo ga, hčerka moja!... Vse je mogoče, kajti moj spomin je že slabši kot dobri nameni kralja Herodeža! Pa preberiva, no!"

"Naj preberem jaz, vi mi ga samo razložite!"

"Zakon št. 132: 'Če kdo, ki je že poročen, sprejme v dobri veri, toda brez papeškega spregleda, višje mašniške redove, jih ne sme opravljati.' Kaj se to pravi, oče Gazapo?"

Ko je ta to čul, je izbruhal celo vrsto krepkih kletvic. Nato pa je prestrašeni mladi ženi iztrgal knjigo iz rok in vzdihovaje go-drnjal:

“Žerjavica Hefajstova! Čeljust Proserpina! Z veliko modrostjo ukazuje sveti Pavel, poslušaj dobro, hčerka moja! — ne svetuje, temveč ukazuje: Mulieres in ecclesia taceant! ženska naj molči v cerkvi, ker se ne spodobi: “nespodobno je zanje” (turpe est)! Neprimerno je za vas vedeti to, kar se nahaja tisoč milj od vaših ženskih možgan! Božja Pomagavka; odpusti mi, kajti o Tebi ni govoril sveti Pavel in ne govorim jaz! Govori pa o takih kvasačih kot si ti, gospa de Guernizo, ki ne veš ničesar, pa mešaš vse.”

Kakor je tudi bila Belen bistra, nj mogla uganiti, zakaj se je oče Gazapo tako razburil, ko ga je še vprašala glede besed: “Če poročen mož v dobri veri sprejme mašništvo...”: kako se more zakonski mož dati posvetiti v dobri veri?... “Aha! Če veruje, da je postal vdovec...”, sta skupaj ugotovila.

Zdelo se ji je, da je za ta dan zvedela dovolj. Poslovlila se je.

Zdravnik, ki jo je pozneje nekega dne obiskal, ji je rekel:

“Lahko rečem, da ste že popolnoma zdravi. Tukajšnja pomlad nam nudi lepe dneve. Zdaj lahko že vstajate zgodaj in ne prepovedujem vam več udeleževati se prve svete maše ob šestih.”

“Ah! Res?” je odgovorila Belen, ki se ni več spominjala te prepovedi in je tudi ni prav nič več mikalo, da bi se sedaj dovoljenja poslužila.

Maša ob šestih!... Kako je koprnela, da bi se je udeležila, dokler je ob tisti uri še maševal oni pobožni mladi mašnik. Zdaj mašuje nek star duhovnik, upognjen in napolj slep... nič pa ni vedela, o kateri uri mašuje pater Teofan. Morda so ga določili za privatno samostansko kapelo, v kateri se udeležuje maše izključno le samostanska družina.

Belen bi si rada razvozlala uganko, zakaj si predstavlja v življenju tega duhovnika nekaj čudovitega, neko skrito junaštvo, neki prikrivani roman!

Ob misli na jezo patra Gazapa pa ni hotela več brskati po vsem tem in je sklenila čakati boljše prilike, kadar se bo sama ponudila.

Svojo hčerkico Moramayo je dala v kolegij usmiljenih sester Vincencijeve družbe, ki je spadal v to faro, in katerega kaplani so bili očetje misijonarji.

Moramay se je pripravljala za prvo sveto obhajilo, ki naj bi ga sprejela skupno s stotimi drugimi deklicami na praznik Brezmadežne 8. decembra.

Ta deklica, rojena na Rezananem otoku sredi Oceana, krščena po rokah tesarja z razbitega broda, zlatolasa kot njena mati, s temnimi očmi, ki vzbujajo misli na tropske, zagonetne in bliskajoče se noči, je bila kljub tem skrivnostnim očem polna radosti in največelejše bitje na svetu.

Belen jo je nekega dne pripeljala k očetu Gazapu, ki bi jo rad spoznal, in dobri pater je začudeno obstal in jo dolgo gledal.

“Kje sem že videl nekoč podobne oči?”

“Ima jih po očetu,” je sladko odgovorila Belen.

“Ah!” je vzkliknil oče Gazapo. “Neumnost mi je padla v glavo! Le kaj imaš ti, hčerka moja, na sebi, da mi vedno vzbujáš neumnosti.”

“Res ne vem, oče Gazapo,” je skromno odgovorila Belen. “Ali pa ste prepričani, da sicer nikdar ne mislite na neumnosti, razen kadar vidite mene?”

“No, no, hčerka moja! Tudi če tebe ne vidim, me preganjajo neumnosti. Dovolj samo, da se spomnim nate, na tvojo zadevo in tvoje doživljanje... Vedi, da prav redko kdo doživi kaj podobnega... Reci mi zdaj, ali si sprejela poročila, ki si jih pričakovala od svojega moža?”

“Da, oče,” je rekla Belen, čeprav je vedela, da laže. “Njegov šef ga je poslal na Aljasko, da tam nakupi zanj kož srebrnih lisic... No, prav za lep čas naju je ločil ta šef!”

“Hm!” je povzel oče Gazapo. “Slaba stvar. Naj človek ne loči, kar je združil Bog!... Hočeš, da ti ta citat povem po latinsko?...”

“Hvala, oče! Dovolj mi je, da ga znam v našem jeziku. In nekega dne bi se rada posvetovala o njem z vami, kajti rada bi vprašala po nekem drugem kanonu cerkvenega zakonika...”

“Gromska strela s Parnasa! In jaz sem mislil, da nimaš več bogoslovnih pomislekov!”

“Kadar ne boste preveč razburjeni, oče, me obvestite, prosim, kajti rada bi poznala razlago one postave...”

“Katero?” je skoraj zavpil pater. “Kanon številka 132?”

“Da, prav tega. Kako se ga spominjate?”

“Osel Balaamov, ki je govoril pametnejše kot vse ženske, kar jih poznam! Kako naj bi se ga ne spominjal, če ste mi ga vi tukaj brali?”

“Potem ga bo treba preštudirati do dna.”

“Preštudirati, preštudirati! Da ga nisem preštudiral, tega in vseh drugih v knjigi! Reci mi, duša zvitá: ali hočeš postati nuna Terezija? Kajti če je tako, so mi prav vsečtvoji bogoslovni pomisleki. Sveta Terezija je bila prav pobožna ženska in doktorica Cerkve, modrejša kot ti, kajti ni izgubljala časa s premišljevanjem nekoristnih vprašanj, kakor delaš ti, ki premišljuješ o tem kanonu tisočih hudičev! Naj mi oprostite kanonisti! Toda komu razen tebi bi padel v glavo poročen mož, ki bi v dobri veri sprejel višje redove? Le kako bi bil tak primer možen?”

“Seveda je možen, oče! In to ravno želim, da mi razložite, kako do tega pride.”

“Še tega se manjka!” se je vznemoljil oče Gazapo. “Prišel sem, da se posvetujem o kanonih in odšel bom poučujoč abecednik! Naj bodo prekleti enooki Kiklopi! In blagoslovljen Gospod, ki mi daje potrpežljivost, da te poslušam! Za danes naj bo zadosti! Imam še mnogo dela... Oprosti mi! Z Bogom, hčerka! In ti, ljubka,” obrne se k Moramayi, “pripravi se lepo na največji dan v svojem življenju!”

Oče Gazapo se je sklonil, poljubil deklico na čelo in zamrmral vase: “Prvič sem videl to dekletce, toda, bogme, njene oči sem že nekoč videl!”

Na poti v svojo sobico je še vedno premišljeval o tem srečanju, kar ga je napadla misel, ki mu ni prvič vstala. Toda on jo je nejevoljno zavrnil:

“Zaradi enega norca jih sto ponori, pravi pesem... Ta gospa de Guarnizo, ki se mi včasih zdi trapasta, včasih pa, da zna več bogoslovja kakor jaz, me bo še napravila.

morca ali pa — večjega teologa kakor je bil sveti Tomaž! Rog kozla pečenega!"

Pomladno deževje je nastopilo v mestu. Močan veter sampe, ki je vlekel več dni, je počistil argentinsko nebo oblakov in buenosaireški zrak nečistih klic.

Zategadelj je na dan Brezmadežne 8. decembra, na katerega naj bi prejelo prvo sveto obhajilo na tisoče otrok, vse ogromno mesto bilo čisto, svetlo, kot v stanju milosti božje.

Že od samega svita so poživiljale ceste deklice šestih in desetih let v belih oblekah, in fantiči iste starosti v modrih oblekah, z belim trakom na levih rokah, vsi z mašnjimi knjižicami v rokah, toda zdaj ne več z majhnimi molitveniki, temveč že s pravimi liturgičnimi misali, ki so bili skoraj preveliki v primeri z njihovimi majhnimi postaviciami.

Moramay, učenka prvega razreda v kolegiju usmiljenk, je stopala v spremstvu svoje matere. Beleno je napolnjevalo v tem hipu tisto skrivnostno čuvstvo, o katerem govori sveto Pismo, da naznanja več stvari, kakor pa sto straž, postavljenih na gori!

V zadnjem času je Belen le redko prihajala na obisk k očetu Gazapu. Še vedno pa se je povračala k svojim doživetjem, o katerih je verovala, da jih še ni konec in da se bodo še povrnila, kadar bo Bog hotel!

Usmiljenke svetega Vincencija Pavelskega so prosile starše svojih učenk, naj pospremiyo svoje otroke ne samo v cerkev, temveč tudi k oltarni mizi; toda navada je bila, da so starše posebej obhajali.

Deklice bodo pristopale v lepih skupinah s sklenjenimi rokami in s povešenimi očmi. Za njimi pa bo prišla vrsta na starše in na vernike, ki bodo s svetim obhajilom počastili praznik Brezmadežne.

Moramay je prišla v zavod zelo srečna, toda nekaj vznemirjena, z očmi še bolj temnimi in skrivnostnimi kot sicer, kakor da naj bi ta dan dozda še neznani duhovni tokovi vzburlili njeno malo dušo kot oblačno razburkano morje.

Belen, ki se je na predvečer spovedala, si je poiskala tak prostor v kapeli, odkoder bi mogla bolj nemoteno prisostvovati ganljivemu obredu.

Maševal je oče Gazapo, toda zaradi velikega števila obhajancev naj bi mu pomagali pri podeljevanju svetega obhajila njegovi sobratje.

Ko je Belen to opazila, se je postavila na desno stran obhajilne mize, ker bi rada sprejela sveto hostijo z rok očeta Gazapa.

Malo doživljajev v življenju je tako pre-

pletelih z nežnimi čustvi kot prvo obhajilo otrok.

Deklice klečé na kolenih v klopeh in pričakujejo svečani trenutek z mešanico angelske pobožnosti in otroške radovednosti, ponavljajoč v zborih molitvice, ki jih glasno moli naprej sestra prednica.

Oče Gazapo se je po zavzivanju pred oltarjem obrnil in spregovoril nekaj besed. Vroč solza mu je spolzela po razgretih licih. Vraga! On, ki je bil tako trd značaj, ki je hodil s puško in sabljo kot miličnik v Madridu, čuti, da se mu zdaj taja srce v morju nežnosti...

"Hčerkice moje!... Ljubljene hčerkice moje..."

Dalje ni prišel, kajti ni zmogel. Toda teh pet besed je napravilo na udeležence večji vtis, kakor še tako velik govor.

Vzel je ciborij in iz njega Sveto Hostijo, obrnil se znova, spregovoril obredne besede ter po stopnicah stopil k obhajilni mizi.

Deklice so v manjših skupinah stopale iz klopi ter poklekale pred obhajilno mizo: nekatere na desno stran, kjer je obhajal oče Gazapo, druge na levo, kjer naj bi delil sveto obhajilo njegov sobrat.

Ko je oče Gazapo stopil z oltarnih stopnic s ciborijem k obhajilni mizi, je iz zakristije stopil sobrat in vzel iz tabernaklja drug ciborij.

Belen, ki je bila vsa zaverovana v svojo hčer, da ji ne bi ušel noben trenutek prvega svetega obhajila, začetkoma skoro ni opazila tega duhovnika, ki je tedaj pristopil k obhajilni mizi in začel obhajati prvoobhajanke, razodevajoč nenavadno globoko pobožnost.

Belen je bila vsa zatopljena v hčerkico, ki se ji je mladi duhovnik v tem trenutku približal s sveto hostijo. In tedaj... ko je Moramay odprla nedolžna usteca, da sprejme Telo Kristusovo, je Belen hipoma spoznala roko, ki je dajala Moramayi jesti Kruh večnega življenja...

In ni mogla zadržati krika, ki se ji je utrgal bolj iz srca kakor iz ust; le sreča zanjo, da se občinstvo, zamaknjeno v sveti obred, ni zanimalo zanjo.

Vsa tresoč se je ostala na svojem prostoru. Ko je prišla vrsta nanjo, je omahovala...

Naj se da obhajati od očeta Gazapa, kakor je nameravala, ali naj gre na drugo stran, da sprejme sveto obhajilo iz rok tistega, ki je "meso od njenega mesa in kost njene kosti?"

Omahovala je samo za trenutek, nato pa je krenila naprej in pokleknila na desno stran, kjer je delil sveto obhajilo oče Gazapo...

(Se bo nadaljevalo.)

SLOVENSKA MAŠA

Mašnik se sklanja,
trepečejo sveče.
Čas darovanja.
Ljudstvo šepče.

Fantje kot hrasti
ob steni stojijo.
Vitki so v rasti.
Molki drsijo.

Srebrni lasje
in zguban obraz.
Očetje strme:
"Križan? Za nas!"

Mati vsa bleda
molek ovija.
S stene jo gleda
Brezjanska Marija.

Vrbe se sklanjajo
tik nad studenci.
Dekleta pozvanjajo
z rožnimi vencii.

Dolga procesija
gre k obhajilu.
Pesem vre iz srca.
Vonj po kadilu.

Igor

Po Argentini sem in tja

Piše Janez Hladnik
Nadaljevanje

Doma nas je gnalo na planine, da smo iz višave uživali lepoto slovenske zemlje... O, kaj bi dal, če bi mogel spet stopiti na vrh Triglava, da bi objel s pogledom vso lepoto Slovenije!

Toda bolj kot nekoč on, občuti danes Gregorčičevo domoljubno bolečino vsak pošten Slovenec:

"O vdova tožna zapuščena... krepostna si, vsa vredna si, da krona venča te kraljeva, a trnjev le tvoj venec je, in rod tvoj, rod mučenecv je... Kdaj to gorje pač mine ti? Kdaj se oko ti ujasni kalno? kdaj slečeš to obleko žalno? Kdaj sonce zlato sine ti?"

Splezal sem na strmo pečino in moje misli so tipale tja čez slovenske gore, griče, doline, ravnine mesta in vasi... Toda! Zabrnelo je v zraku. Avijon!

Seveda! Človek ne potrebuje več ceste, pa je tako ošaben postal, da bi hotel živeti brez temeljev, na katere ga je postavil Bog.

Glej tale avijon! Tako je sledila moja misel. Drzno plava nad oblaki, pa se mu lahko zgodi, da trešči v strmo pečino ali pa v nižino in od vsega njegovega sončnega bleśka ne bo ostalo drugega kot nekaj zoglenelih trupel in štrlečega železja... In če tudi se drži dolgo v zraku, slednjič bo le moral pristati na tla, iz katerih se je dvignil. Le kako je mogoče, da more biti moderni človek tako glup, da se da preslepiti lažni modrosti ali pa svoji lastni sprideni želji, da bi se otresel jarma, ki ga mu božja zapoved nalaga, da se drzne tajiti Boga in odrekati vdanost njegovi Cerkvi.

Avijon ima vse polno vsakršnih aparatov, s katerimi ugotavlja nevarnosti, ki se jim je treba izogniti; človek se je pa pognal ven iz tirov, na katere ga je postavil Bog, in hoče streti lastno vest, ki je alarmni zvonec... In noče spreumeti, da bo njegov konec katastrofa, mesto da bi ob uri božjega klika varno zajadral v pristan večnosti...

Toda, kdo ima danes čas, da bi se s takimi pustimi mislimi ukvarjal. Ljudje drve za užitki življenja in beže pred samoto. Ne marajo pustiti, da bi varnostni aparat vesti lahko prav postavil svoje kazalce...

Jaz sem pa ravno zato pohitel v tiste planine, da bi tam tri dni lahko v miru in samoti prislusnil tiktakanju ure življenja, obenem pa se odpočil, naužil svežega zraka in pretegnil svoje ude po strmih pečinah.

Jutranje sonce me je že našlo na "Cerro de la Cruz", po kosilu sem se pognal na "Pico del Condor", proti večeru pa z vsem drobižem in sestrami na sprehod k "Jezeru", in še je bilo dovolj časa za kako molitveno uro in za kramljanje... Drugi dan sem krenil na druge vrhove in ogledal druge zanimivosti.

Prekratki so bili dnevi in prehitro je prišla ura, ko je spet zabrnol naš konj in smo se pognali iz kotanje, v kateri stoji zavod, gori na Pampo ter dalje do Condorja.

Tik ob severnem robu Pampe de Achala stoji hotel Condor. Mogočen, kamenit ptičkraljuje na čelu poslopja, notri pa vidiš pravega kondorja nagačenega.

Tik nad hotelom ob cesti je stala lama, ki se od guanaka razloči le po barvi in obliki dlake, znana pa je po svoji izredni "vljudnosti". Tako te gleda, kot da bi ti žival hotela nekaj povedati, toda boj se vabljuje sirene.

Prav pred nami je privozil pulman, ki oskrbuje zvezo med Cordobo in Villa Dolores. Naložili smo nafte in se pognali nizdol. La Copina, Costa Blanca, Icho Cruz, San Antonio... Zavili smo v hotel Belvue, ki je last Slovencev Deneu. V višku sezone so bili zaposleni čez glavo, pa vseeno so dobili hipčasa, da smo se kaj pomenili. Žal nam čas ni dopuščal zadržati se, kajti sam sem moral biti opoldne v Cordobi, moj župnik pa bi bil rad še tisto noč v Buenos Airesu. Zato smo pohiteli.

V Cordobi sem hitro poiskal naše ljudi, katerih število se je zadnji čas nekaj pomnožilo.

Dogovorili smo se, da se naslednjo nedeljo zberemo k skupni sveti maši v ulici 27 de Abril 150, kjer imajo kapelico Sestre Klaverjeve družbe, med katerimi sta dve Slovenki. ena izmed njih rodna sestra misijonarja Kopača. Zelo so se sestrice razveselile tega. Saj imajo malokrat sv. mašo, ker nimajo svojega rednega duhovnika. Dr. Janko Jazbec je vzel skrb za petje. Ne malo opravka je imel Mravlje, da je vse spravil v tek. Skrb za note in vodstvo je bilo poverjeno našim salezijanskim sorojakom. Jože Jazbec in njegovi sorojaki so mislili na zunanji del slovenskega praznika.

Že nova maša č. g. Kavčiča je prebila led in pritegnila mnogo staronaseljenih. Ob tej novi priliki smo spet poskusili zbrati kaj večerojakov k božji službi. Niso prišli vsi, kateri bi mogli. Človek se pač navadi na svoj nedeljski red, pa se tudi odvadi službe božje. V tem je pač hudičeva umetnost, kako razorožiti kristjana v boju za njegovo zveličanje! Kadar človek pride do tega, da brez pekoče vesti opusti nedeljsko mašo, je že zavozil na tisto cesto, ki je široka in gladka in vodi v pogubo. Prav malo posla ima nato še hudič s človekom, da mu verske pojme zmeša, da ga preslepi z novimi idejami, da ga oddalji od spovednice in da mu onemogoči tudi poslednjo spravo z Bogom... Njihova modrost se potem zamota v razne zofizme, in če duhovnik naravnost pokaže, kje je glavna nevarnost njihovega dušnega življenja, si takoj nadenejo obrambni ščit, s katerim jih je oborožil hudič.

In kakšen je ta ščit?

Prav svojevrsten, a zelo izdaten. Hudič že zna! Če so otroci tega sveta modrejši v skrbi za posvetne stvari kot pa otroci luči za

reševanje svoje duše, je njihov svetovalec še bolj z vsemi "žavbami" namazan. Ni tako bedast ne, kot ga včasih v pravljici slikajo, češ da je kupil dušo, pa ga je kmet ukalil in ga odpravil z dušico od svetilke...

Ta ščit, s katerim hudič premnoge oddalji od Boga, je očitek, katerega vrže na duhovnika, ki pravi čas ljudi opozori na pretečo dušno nevarnost: "Far se vtika v politiko." Na tak očitek se premnog nerazsoden kristjan, ki nima jasnih pojmov o tem, kaj je vera in kaj je politika, res oddalji od duhovnika, od Cerkve in od zakramentov. Nekateri zato, ker je njihova verska vnema že zelo opešala, drugi, ker se izgovarja, da nima časa, tretji pa tudi zato, da mu ne bi očitali, da je nazadnjaški, da je starokopiten, da je farski podrepanik, da ne drži z delavstvom...

To je pač borba človekova za zveličanje duše. Kdor odmakne svoj pogled od cilja, ki nam je postavljen v večnosti, in prenese težišče vsega svojega prizadevanja na posvetne skrbi in potrebe, skuša s takimi čenčami preglušiti svojo vest.

"Far se vtika v politiko?"

No! Kdo je bolj na mestu? Ali duhovnik, kateri opozori ljudi na sovražnika njihovega zveličanja, ki se včasih tako lepo obleče z nedolžnim ovčjim kožuhom, da premnoge premoti? Ali lažnjivec, ki obeta nebesa na zemlji, zato da bi ljudje odvrnili pogled od večnosti? Ker je prav duhovnik tisti, kateri njegovo podlo igro spreume, skuša oddaljiti ljudi od njihovega dušnega pastirja s tem, da kriči, "far se vtika v politiko," kot tat, ki kriči: "primite tatu".

V žabji vasi, v Kravji dolini, v Medvedjem dolu, v Buenos Airesu in kjerkoli ima hudič isto taktiko in mu dobro uspeva.

Pa bi bilo treba, da bi povsod ljudje pravi čas sprevideli, kdo je tisti, kateri jih vodi v nesrečo! "Delajte, dokler je dan, zakaj, ko pride noč, ne bo mogel nihče več delati," tako je opozarjal naš Gospod in tako naj tudi vsak naš rojak, kjer koli po svetu je, v Cordobi ali Rosariju, na deželi ali v mestu, v tovarni ali v pisarni, na polju ali na cesti, odpre pravi čas ušesa za božjo besedo, in svoje srce božjemu klicu. Saj je sedaj v celi deželi že kje v bližini kak duhovnik, ki bo kot božji služabnik pokazal duši pot, po kateri naj išče večno zveličanje.

Lepo število rojakov se je zbralo oni dan v Cordobi. Sedaj je slovenska maša v Cordobi vsako prvo nedeljo v mesecu ob tri četrt na osem v isti kapeli na 27 de Abril 150, ki jo daruje stalno slovenski duhovnik, dr. Hanzelič, ki živi v Arguello v noviciatu La Salle.

Po maši smo se zbrali na Colonu 3100. Marsikaj smo uganili. Za novo došle je najbolj pereče vprašanje v narodnem in društvenem pogledu, ali naj se priključijo obstoječemu društvu ali kaj. Če bi ne bilo pritiska od zunaj, bi se s starimi Slovenci že davno zložili v eno skupno slovensko družino, kajti med Slovenci v Cordobi je že komaj dobiti koga, ki bi imel neprijazen obraz do novo došlih. Čas bo že odstranil vse zapreke in zbral vse rojake k skupnemu delu za blagor Slovencev v Cordobi.

(Se nadaljuje.)

Janez Hladnik.

***** LEGENDA O ANGELIH *****

Zbrali so se pred Gospodom vsi angeli in poklekli so ter sklenili roke na prsih. Bog pa je vsem razdelil njih delo in skrb. In eni so bili določeni za varuhe ljudi, drugi za varuhe živali in pastirskih čred, tretji za varuhe polj in gozdov, voda, zvezd in vetrov... in spet drugi za varuhe narodov... Sprejeli so vsak svojo službo, kajti božja beseda jim je bila ukaz. In enemu teh nebeških krilatev je bilo naročeno: "Dvigni se in poleti nad slovensko zemljo in varuj jo v božjem imenu ter bodi z njenimi ljudmi!"

Pa je razpel angel mavrična krila ter se spustil na to božje očesce na zemlji, kjer prebivamo mi. Razširil je roke nad našo deželo, od gorskih vrhov do širnih ravnin. Zdi se mi, da je bil ta od vseh angelov najlepši. Odprl je svoje oči in videl, da bivajo tođ dobri in veseli ljudje in da je božji blagoslov z njimi. Slišal je njih pesem in molitev, pa je rekel: "Hvala ti, moj Bog, da si mi izročil take varovance!"

Ni naš zapustil in ne bo nas zapustil do konca sveta.

Z nami se veseli, z nami se žalosti, njegov plašč nas varuje. Ko pademo, nas spet dvigne; ko zablodimo, nam spet pokaže pravo pot. Kajti angel ve: Ljudje so ubogi, treba je

imeti usmiljenje in potrpljenje z njimi... In angel hodi pred nami in božje ime je v njem. Knjigo ima v rokah — v njej je zapisana naša zgodovina. Ni to zgodovina velikih narodov, temveč predvsem zgodovina zvestobe božji besedi. Na sodni dan jo bo položil pred noge Sodnika in rekel: "Poglej, Jezus, in bodi usmiljen! Saj so grešili, toda tudi mnogo ljubili so. Ne preštevaj njih grehov; križ, ki si jim ga naložil, so nosili, padali in vstajali so pod njim, toda njih srca so dobra kot srca otrok."

Ta angel bo tedaj veliki zagovornik našega naroda. Kako bi ga ne ljubili?

Nagelj in rožmarin ima na svojih prsih in žuljave so njegove roke kot roke naših bratov in sestra. V vsem, razen v slabem, nam je postal podoben. Naše gore in vode in polja se zrcalijo v njegovih očeh in, kadar poje večno hvalnico Bogu, je njegova beseda slovenska.

Otroci ga morda vidijo, kadar zrejo v oblake, naše oči, ki jih slepi modrost tega sveta, pa ga ne dosežejo. Le srca ga čutijo v samotnih urah in v času zapuščenosti takrat, ko se utrujeni zgrudimo k božjim nogam.

Tedaj je njegova dlan na naših ramah.

Vsem naročnikom: Na žalost bomo s to številko morali ustaviti pošiljanje lista vsem tistim, ki nam do 1. oktobra ne plačajo celoletne naročnine! Ne odlašajte!

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

VATIKAN

Na letne počitnice v Castel Gandolfo je odšel sv. oče po Velikem šmarnu, da se prvi-krat po koncu vojne res odpočije.

Ločiti duhove med katoličani je bil namen zadnjega odloka kongregacije sv. Oficija o odnosih katoličanov do komunizma. Tako je izjavil sv. oče v nagovoru na paravg. poslanika pri Sveti Stolici.

Vzor katoliškega učitelja je

orisal sv. oče v posebnem pismu francoskim učiteljem, ki jih je organiziranih okrog 7000 in letos zborujejo v Versailles. Tako pravi: "Ni zadosti, da dá učitelj otroku le solidno izobrazbo. Potrebno je, da je učitelj sam ves prežet vere in krščansko živi, da bodo otroci po njegovem zgledu dobili veselje do resničnega verskega življenja.

Ob sprejemu novega poslanika Indije pri sv. Stolici je sv. oče med drugim rekel:

"Vsi, kar nas je dobre volje, se bomo morali združiti, da preprečimo prodor materializma v svet."

Ženam, članicam KA je govoril 24. jul. sv. oče, da je najvažnejša naloga mater, naučiti otroke odpovedi, da jih ne bodo težave v življenju popolnoma zbegale.

P. Voste, dominikanec, poznani učenjak v svetopisemskih vedah in tajnik papeškega Bibličnega instituta v Rimu, je pred kratkim umrl.

PALESTINA

škodo, ki jo je povzročila vojna na sv. krajih v Palestini, opisuje "Oss. Rom." Cerkve zadnje večerje je napol porušena, latinsko pokopališče v Jeruzalemu je močno poškodovano, težko je prizadet zavod sv. Odršenika v Jeruzalemu, prizadete so skoro vse postaje križevega pota (Via Dolorosa). Samostan Bičanja, kjer je frančiškanski biblični zavod ob kraju smrtne Gospodove obsodbe s spominsko kapelo, je bil bombardiran. Težko je prizadeta cerkev na tretji postaji križevega pota, kjer imajo bogoslužje katoliški Armenci, prav tako peta in šesta. Skoro vse ustanove različnih redov v Jeruzalemu in po Sveti deželi so ali porušene, ali vsaj precej prizadete.

Katoliške župnije v Palestini, v Jeruzalemu, v Betlehemu, Nazaretu in Jafi nadaljujejo s svojim delom, čeprav morajo premagovati hude ovire. Skrbijo zlasti za šole in karitativno delo, posebno tudi med begunci, ki prihajajo. V tem sodelujejo z mednarodnimi ustanovami Rdečega križa in posebnimi katoliškimi podpornimi organizacijami.

ČEHOSLOVAŠKA

Praški nadškof dr. Beran je pisal odločno pismo držav. pravdniku, kjer protestira proti ravnanju, ki ga je deležen od strani države, ko je dejan-

sko jetnik, ker ne more nihče k njemu, ko sam ne more ne pisati, ne sprejemati pism. Od države nastavljeni komisar razpolaga s premoženjem škofijske kurije in v nadškofovem imenu vse upravlja. Ker nadškof ni dobil nobenega odgovora na pisma, ki jih je pisal notranjemu in prosvet. ministru, je izbral to pot, ki mu je preostala, ker ve, da noben advokat brez strahu za svoj položaj ne bi hotel sprejeti njegove obrambe, rad bi pa dognal, če uživa katoliška Cerkve in on na češkem ustavno zaščito.

Škofje na čehoslovaškem so proglasili za drž. uradnike, da jih bodo lahko klicali na odgovor kot izdajalce nad državo, če bodo skušali izvajati odlok sv. Oficija glede komunizma.

Vsi čehoslovaški škofje razen msgr. Berana so se zbrali v nedeljo 14. avg. v Trnovem ob posvetitvi dveh novih škofov, ki bosta kot apostolska administratorja vodila izpraznjeni škofiji Trnovo in Znojmo. Vladi svojega sestanka niso nič naznanili.

Češka vlada je obsodila na osem let prisilnega dela župnika Fajstla Alojzija iz Sobranic, ker je odrekel zakramente komunistki na zadnjo uro, ko se ni hotela odpovedati komunizmu.

Solidarnost s svojimi škofi izjavljajo katoliški duhovniki na češkem, pripravljeni tudi na velike žrtve.

POLJSKA

Msgr. Gawlina, škof nekdanje poljske armade, ki je bil po smrti kard. Hlonda imenovan za Ordinarija Poljakov izven Poljske, je obiskal Poljake po taboriščih v Nemčiji.

Versko prisego so odpravili na sodiščih na Poljskem. Križa in sv. pisma ne bo več v sodnih palačah.

RUSIJA

Ločitev zakona in razporek, ki so jo komunisti naznanjali v prvih letih po revoluciji kot napredek in osvobodjenje, so sedaj iz strahu pred popolnim propadom države proglasili kot ostarela nazadnjaškega meščanstva ter možnost razporeke zelo ožili.

ZDRUŽENE DRŽAVE

Katoličani v Združenih državah so zelo narasli. L. 1918 je bilo 17,500.000 vernikov in 20.000 duhovnikov, dočim je bilo 1948 30,000,000 vernikov in 41.749 duhovnikov. Sedaj je na poti do duhovništva posemeniških in vzgojnih zavodih 23.700 fantov. — Glavna skrb škofov je posvečena šolam, bolnišnicam in cerkvam. Spreobrnjenj je bilo v l. 1948 115.214. Tako je poročal škof iz Lurda msgr. Theas po vrnitvi v Francijo.

Javno pismo Roosveltovi ženi je naslovil v časopisu kard. Spellmann zaradi njenega postopanja pri podpori šolam, ko je v člankih in izjavah zastopala stališče, ki je krivično do katoliških šol. Kardinal pravi: Ali ste napačno informirani, ali pa ste napačno razumeli, da ste mogli tako izjaviti.

Za enakopravnost črncev se odločno zavzemajo ameriški škofje.

Kip Kristusov, visok sedem metrov so postavili na pročelje palače v New Yorku, v kateri ima sedež Katoliška narodna podporna organizacija.

Predsednik Združenih držav Truman je rekel, da gre v cerkev, ne zato, da bi ga ljudje gledali, ampak ker tako čuti potrebo svoje duše. Tudi mu ni všeč, da mnogi v Ameriki hodijo v cerkev zaradi njega. Predsednik ni katoličan, temveč vernik neke protestantske sekte.

FRANCIJA

Za novega nadškofa v Parizu je imenoval sv. oče msgr. Mavricija Feltina, dosedaj nadškofa v Bordeauxu. Ob priliki kanonizacije sv. Ivana Lestonnac je bil v Rimu in imel s sv. očetom zelo dolg razgovor. Francoski krogi v Rimu so bili zelo veseli tega imenovanja.

Mednarodno zborovanje katoliških borcev za mir, ki ga imajo vsako leto člani moških vej KA v Lurdu na Francoskem, je vodil letos milanski nadškof kardinal Schuster. Udeležilo se ga je okr. 30.000 mož iz vsega sveta.

Francoski škofje so sklenili pokloniti sv. očetu za sv. leto najbolj izpopolnjen televizijski aparat.

Teden francoskih katoliških izobražencev so imeli v Parizu, kjer so razpravljali o vprašanju "Vera v Kristusa in sedanjí svet". Prvo predavanje je imel mednarodno znani katoliški francoski filozof Jacques Maritain, ki je bil do nedavna francoski poslanik pri sv. Stolici.

Narodni evharistični kongres so imeli v Nancyju na Francoskem, kjer je kot poseben papežev legat bil navzoč kard. Tisserant, tajnik Vzhodne kongregacije v Rimu, ki je po rodu Francoz. V svojem govoru je papežev legat posebej poudaril potrebo duha za ureditev vseh težkih vprašanj sedanjega časa.

Stoletnico smrti filozofa Balmesa so praznovali posebno slovesno v mestu, kjer je ta duhovnik-filozof pokopan v Vich, kamor je slovesnosti prisel poseben papežev poslanec kard. Tedeschini. Zelo je cenjeno praktično delo tega filozofa "El Criterio", ki sliči Ušeničnikovi "Knjigi o življenju".

AUSTRIJA

Čista mladina — zdrav narod imajo kot načelo katoliški fantje in dekleta v Avstriji, kjer manifestirajo za svoje ideje po sedežih dekanij, na Dunaju pa so imeli velik državni mladinski dan, ki se ga je udeležilo okrog 200.000 fantov in deklet. Govoril je tudi dunajski nadškof kard. Innitzer. Med drugim je dejal: "Kristusovo kraljestvo je prišlo, mi pa moramo biti njegovi apostoli in evangelisti. Vse mora biti obnovljeno po Kristusu — zasebno in javno življenje."

NEMČIJA

Pod vodstvom "Caritas" dela v Nemčiji 120.000 nastavljenih in 600.000 prostovoljnih, neplačanih moči. Skrbijo predvsem za bolnišnice jetičnih, za invalide in otroke.

ITALIJA

Hčerka italj. min. predsednika de Gasperija je naredila slovesne zaobljube v redu Marijinega obiskovanja. Pri slovesnostih je bil na čelu družine navzoč tudi njen oče.

Šef rimske policije je izdal naredbo, da mora policija odstraniti vse plakate, ki nosijo nedostojne slike.

Italijanski katoličani so poslali svojim izseljencem v Francijo podobo loretske Matere božje, ki jo je spremljal poznani jezuit p. Lombardi.

ANGLIJA

Veliko zborovanje so imele angleške žene v okviru "Zveze katoliških mater" ter razpravljale o socialnih vprašanjih sedanjega časa in o nalogi žene, matere. Med govorniki je nadškof iz Liverpoola obdelal zanimivo vprašanje "O ženski emancipaciji". Nekaterne žene so zlorabile besedo svobode za oznanjevanje razvrtnosti v

zakonski nezvestobi, ločitvi zakonov in razporoki. Naloga katoliških žena je danes zlasti v tem, da očiščujejo javno mnenje zmot v vprašanjih, ki zadevajo mater, ženo in družino sploh.

JUŽNA AMERIKA

Ob grozni potresni nesreči ki je zadela južnoameriško državo Ecuador, je sv. oče poslal predsedniku republike posebno sožalno brzojavko in naklonil podporo žrtvam potresa.

MISIJSKONSKE DEŽELE

Papeški internuncij iz Kitajske sporoča, da so komunisti pomorili med misijonarji 53 duhovnikov, 16 bratov ter 13 sestru.

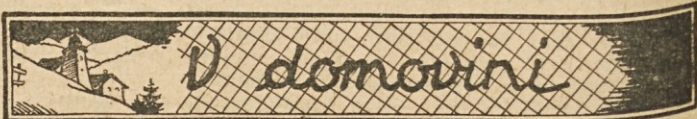
Kitajski komunisti spreminjajo cerkve v skladišča, tako poroča škof msgr. Ibanez.

Poglavar budističnih menihov Kojo Sakamoto je izročil kard. Gilroya iz Sidneya, papeškemu legatu na spominjskih slavnostih sv. Frančiška Ksaverija na Japonskem, tri lepe umetniške slike kot poseben dar sv. očetu.

Prvo katoliško šolo so odprli v Kyoto na Japonskem, nekdanji državni prestolici.

BEGUNCI

Koliko je beguncev — žrtev druge svetovne vojne? Številke navaja mednarodni katoliški statistični urad v "Osser-Rom.": Poljakov 3,358.000. Francozov 2,557.700. Rusov 2,118.000, čehov 975.000, Italijanov 957.000, Belgijcev 616 tisoč, Jugoslovanov 391.500, Baltijcev 290.300, Fincev 202 tisoč, Bolgarov 185.000, Špancev 145.000, Grkov 82.000. Madžarov 65.000, Norvežanov 40.500, Luksenburčanov 32 tisoč, Romunov 14.000, neznanjih narodnosti 170.700, Nemcev zunaj Nemčije 500.000.

Sožalje ob smrti škofa dr. I. Tomažiča je izrekel sv. oče lavantinskemu stolnemu kapitu v Mariboru s temi besedami: "Ob smrti odličnega moža Ivana Tomažiča, Vašega škofa, sv. oče z Vami bridko žaluje. Pokojniku prosi blaženost več-

nega življenja ter v ljubezni blagoslavlja duhovnike ter vse vernike". Montini. Nam. drž. tajnika.

Dr. Maksimiljan Držičnik, pom. škof lavantinski, je imenovan za apostolskega administratorja mariborske škofije.

Sporočilo o odločbi sv. očeta mu je na dan pogreba škofa dr. Tomažiča izročil tajnik pa-peževe nuncijature v Belgradu. Tako bo on vodil osirotelo škofijo, kakor se je podobno zgodilo v drugih državah, kjer vladajo izredne razmere in Sveta Stolica ne more imenovati rednih škofov na prazna škofijska mesta.

Imenovanja v lavantinski škofiji. Arh Albert, župni upravitelj v št. Ožboltu ob Dravi, je bil dodeljen župniji sv. Petra v Mariboru. župnik Ivan Voda iz Marije v Puščavi je bil imenovan za župnega upravitelja v št. Ožboltu ob Dravi. Jožef Gutman je bil imenovan za župnega upravitelja v Murski Soboti.

Umeščen je bil za župnika na Libuši Alojzij Jasenek, dosedanji župni uprav., na Muti pa Ernest Klančnik, dosedanji župni uprav.

Novomašnikov v Jugoslaviji je letos: Iz goriške nadškofije trije, iz ljubljanske samo eden. Za zagrebško nadškofijo šest, za mostarsko trije in zraven tega trije frančiškani, dva konventualca in en dominikaneec.

Zlato mašo je v Barkovljah opravil č. g. Matija škrabar 31. julija. Rojen v Barkovljah je bil dolgo let katehet na šoli sv. Cirila in Metoda v Trstu ter v rodni fari pomagal v dušnem pastirstvu.

Velik pritisk izvajajo na duhovnike, da bi sodelovali s komunizmom. Redki so, ki se vdaajo. Te zbira Ozna na zborovanja, kjer jim dajo podpisati različne resolucije.

Ni dovoljeno duhovniku v Ljubljani spremljati mrliča iz kapelice na žalah do groba, temveč šele od pokopališke cerkve naprej. Iz vseh kapelic na žalah so vzeli križe.

Socializacijo posestva očetov cistercijanov so izvršili v Stični. Vse je prevzela stiška obdelaovalna zadruga.

Duhovniki, ki niso stari še trideset let, morajo vsi k vojakom. Tako se bodo znebili spet najbolj zmognih za delo v pastirstvu.

Obsojeni so bili: pred okrožnim sodiščem v Ljubljani: župnik Franc Ramšak od sv. Treh kraljev na 16 let in 6 mesecev ječe in prisilnega dela, župnik Alojzij Tome iz Podlipa na 10 let in 5 mesecev, vikar Stanjo Jeglič iz Rovt na 3 let.

Pri razpravi proti tem duhovnikom so ugotovili, da je ljubljanski škofijski dvorec središče špijonskega delovanja.

To je delansko izvajanje petletnega plana na verskem polju, da v Sloveniji ne sme biti preveč klera. Od duhovnikov bodo ostali le oni, ki se bodo vpisali v osvobodilno fronto.

Nove obsodbe duhovnikov v Sloveniji so objavili: v Murski Soboti je bil obsojen Bejek Janko, župnik iz Sv. Sebeščana, Rous Matija, župnik pri Nedelji v Gor. Petrovcih, šofstarec Alojzij, profesor verouka na gimnaziji v Murski Soboti. Vsak je bil obsojen na težko ječo dveh let, izgubo drž. pravic za 5 let in prepoved izvrševanja duhovniške službe.

Aretiranih je bilo nekaj svetnih duhovnikov in po preiskavi v frančiškanskem samostanu v Ljubljani tudi eden patrov.

Zaprlji so tri bogoslovce v Ljubljani, med njimi edinega letošnjega novomašnika.

Trpljenja polna pot idrijskega dekana žagarja. župno cerkev sv. Barbare, zavetnice rudarjev, ki je bila v vojni močno poškodovana, je hotel popraviti, zato je prosil vernike prispevkov. Čez par dni prišli oznovci in vzeli ves zahtevali nabrani denar, pa ga jim ni maral dati, češ ljudje so to darovali za popravilo cerkve. Nekaj dni nato pa so prišli oznovci in vzeli ves denar v župnišču, malo za tem odpeljali dekana na prisilno delo na Vojsko in za tem v zapor v idrijski grad, kjer so zelo grdo z njim ravnali, tako da je telesno popolnoma uničen in se je bati, da ne bo obstal.

Na Kostanjevici pri Gorici je OZNA pobrala ves denar in odvrla tudi nabiralnike v cerkvi.

župnika v Cerovem Ludovika Rustjana je OZNA neznanokam odpeljala.

Smrt duhovnikov v domovini. Kap je zadela 30. jan. 1949 župnika Jakoba Rabuza v Slivnici pri Celju. V bolnici v Ormožu je 12. 3. umrl Frančišek Letonja, župnik v pokoju.

župnik Kastelic Anton na Jesenicah je umrl. Bil je brat tragično preminulega slov. izseljenskega duhovnika Jožeta

Kastelica v Argentini. Najmlajšega Vinka so komunisti ubili kot kaplana v št. Jerneju; župnika Antona pa so obsodili, sedaj ga je smrt rešila.

Zlata maša in procesija. Ne-kje v Sloveniji: župnik Karel Oblak so obhajali zlato mašo 9. avgusta. 12 sobratov je prihitelo ta dan v našo vas. Naroda je bilo pa tudi zelo veliko. Ljudje so bili srečni, da vsaj v cerkvi še lahko molijo brez kontrole. — Na praznik svetih Mohorja in Fortunata smo tudi imeli lep praznik. Pa ga je oblast sprva prepovedala. Toda ker je vse ljudstvo odločno zahtevalo, je oblast popustila in se je vršila običajna procesija z mnogo večjo udeležbo kot druge krat. Drugače pa živimo težke čase in čutimo mnogo pomanjkanja.

V procesijo sv. Rešnjega Telesa na Vrhniki so komun. vo-jaki zavozili s tanki. Otroci so jokali, ker so se zgubili, ljudstvo pa je pelo Kristus kralj-ljuj, Kristus zmaguj!

Procesije za praznik Marije Pomočnice na Rakovniku letošnje leto oblasti niso dovolile, češ da bi ovirala promet.

Križ ob cesti so razbili komunisti v Biljani na Brdih v noči od 11. na 12. jun.

Vse, kar je v zvezi s Cerkvijo, je zaničevano in preganjano. Če bo šlo tako naprej, po enem letu ne bomo mogli več v cerkev. Uničiti hočejo vse, kar spominja na Boga. V šoli ni več verouka. Križ so že davno vrgli iz šol in vseh javnih mest. Tako pišejo od doma.

Na Veliko nedeljo so morali ljudje na udarniško delo. Nekdo izmed resničnih prostovoljcev se je bahal, da bo tudi na Veliko nedeljo sekala sekirara. Je sekala, on si je pa zlomil nogo.

Ljudje doma se dobro dr-zijo, so trpki, žalostni, toda odločno proti komunizmu.

Velik vpliv partije je opazatj na srednjih šolah na di-jake. Učni načrt za naravo-slovje, nauk o življenju (biologija) ter zgodovino je popolnoma marksističen. Vzgojni program v tem smislu podpis-rajo posebni krožiki, ki se or-ganizirajo po vseh razredih. Na univerzi pa je v splošnem vpliv marksizma majhen. Je pa tudi zelo malo fantov, ki bi bili pozitivno katoliški in redno hodili v cerkev.

Materinska vzgoja v družini je nemogoča, ker tudi matere kličejo na delo, saj drž. odlok pravi: "Z ustanavljanjem jasli (ustanove za oskrbo prav majhnih otročičev) ter domov iger (ustanove za nekoliko večje otroke), bomo omogočili

ženam vključitev v proizvodnjo.

Zaprli so po nekaterih vesteh dr. Mateja Justina, znanelega zdravnika in katoliškega javnega delavca, ki je bil zadnje čase zelo bolan; prej so mu zaprli že ženo Anico.

Starim služkinjam so za-

razbrati, da je ostala redov-
plenili hišo, ki so si jo s svo-
jimi prihranki zgradile v ši-
ški, nje same pa pognali na-
deželo.

Teško se je ponesrečil in umrl doma v Kamnjah v Bo-
hinju g. Janez Šest 30. avgu-
sta.

Med izseljenci

V Združenih državah Sev. Amerike je umrla provinci-
jalka šolskih sester č. s. Miha-
ela Kos. Doma na Štajerskem
je skončala svoje študije pri
šol. sestrah v Mariboru, vsto-
pila kasneje v njih red ter

jubileju. Saj so redke redov-
nice, ki bi po tolikem delu
mogle tak življenjski praznik
dočakati. Kaj vse je ona na-
redila, se v kratkih besedah
ne da popisati. Že kot prednica
v Marijanišču v Ljubljani je

Skupina slov. šolskih sester pred 10 leti v San Antonio de Pa-
dua ob priliki obiska gen. predstojnice m. Hanželič, ki v svoji
skromnosti stoji na sliki tretja od leve.

neka časa delovala v Sloveniji
nato prišla v Ameriko, kjer je
pred 10 leti postala provinci-
jalka.

Ob priliki smrti provinci-
jalke s. Kos je prišla v Zdru-
žene države iz Rima vrhovna
predstojnica slovenskih šol-
skih sester M. Terezija Han-
želič, ki je letos na Veliki
šmaren obhajala zlati jubilej
svojega redovnega poklica. Č.
mater, ki je bila mati ne samo
svojim redovnim hčeram, tem-
več v zadnjih letih brezštev-
nim slovenskim beguncem v
rimski hiši Via dei Colli 8, ob
tej priliki častitamo k njenemu

znala s svojo previdnostjo us-
merjati korake toliko sloven-
skih fantičev v življenje. Ko-
liko duhovnikov je šlo skozi
marijaniško ljudsko šolo, ka-
tere skrb je bila v veliki meri
na ramah M. Terezije. Ko je
postala vrhovna predstojnica
Slovenskih šolskih sester, je
imela pred očmi ta cilj: Kako
pomnožiti število članic tega
reda, na drugi strani pa: kako
dati tem sestram tudi notra-
njega duha. Da je imela ča-
stita mati tudi čudovit gospo-
darski talent, to kažejo njeni
uspehi, a vendar si mogel iz
vsakega njenega razgovora

spoznati dobro redovnico. Ne-
ugnana je v skrbi za svoje
ustanove. Kako je povečala
doma samostane in skrbela za
vsestranski napredek ustanov,
posvečenih vzgoji mladine po
šolah (ljudskih, srednjih ter
gospodinjstkih) in zadnja leta
tudi umetnemu izdelovanju
cerkvenih paramentov. Podob-
no so se udeletovale izven
meja Slovenije v širnem sve-
tu. Kje vse najdeš danes slo-
venske šolske sestre po Para-
gvayu, Urugvayu in Argentini!
In vse te redovne postojanke
je slavljena redno obiskova-
la. Prav lansko leto je bila v
USA in med nami v Argentini
in pripovedovala, kako se je
vozila med Argentino in Pa-
ragvayem, ko je obiskala naj-
bolj oddaljene postojanke v
južnoameriški pampi. V tej
neugnanosti je nekoliko po-
dobna škofu dr. Jegliču, ki je
bil kljub največji starosti naj-
bolj zdrav, ko je na konju ob
priliki vizitacij hribovskih fa-
ra zaspal. Ona si pa rada iz-
bere za svojo pot modernega
konja, letalo, in se ga kljub
vsem letom ne ustraši.

Kaj vse je naredila po svo-
jih sestrah dobrega med slo-
venskimi izseljenci! Bile so in
so še velike dobrotnice Sloven-
cem, ki so morali od doma;
pomagale so jim ohraniti vero.

In generalna hiša s kapelo
v Rimu v zadnjih letih, katere
srce je bila častita mati?! Mog-
el bi naštetii vse stanove od
duhovnika, zdravnika, profes-
sorja, advokata, do delavca,
družinske matere, kmetškega
dekleta; vsi so našli tam za-
točišče in prvo oporo. Saj je
nastalo v tem delu Rima slo-
vensko središče.

Ko na vse to delo danes ob
njenem jubileju gledamo, jo
občudujemo v resnici in ji ča-
stitamo k tolikim uspehom,
sestram pa k taki predstoj-
nici! Porabimo to priliko, da
se ji zahvalimo prav iz srca za
vse, kar je naredila dobrega
Slovenscem, bodisi osebno bo-
disi po svojih ustanovah! Naj
jo Bog spremlja in podpira s
svojim blagoslovom v nadalj-
njih letih njenega življenja!

SV. OČE JE ČASTITAL LJUBLJANSKEMU ŠKOFU G. DR. GREGORIJU ROŽMANU za 29 letnico njegovega škofovskega posvečenja s sledečimi besedami:

Vatikansko mesto.

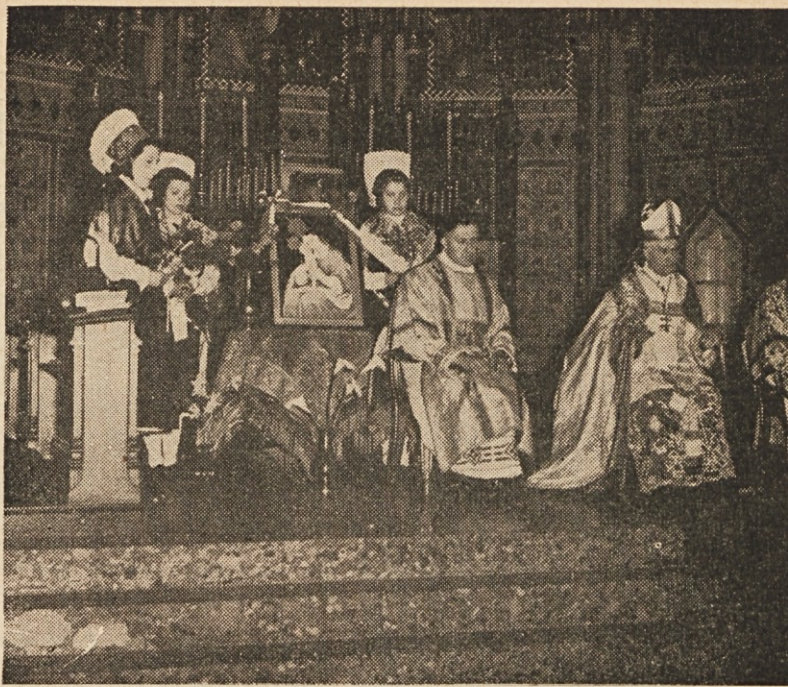
Škofu Rožmanu. Ko praznuješ dvajseto obletnico svojega škofovanja, prosí Njegová Svetost Boga, naj Ti On pomaga, da se v tolikih težavah preizkušena Tvoja krepost še bolj razžari. Sveti oče ljubeče pošilja Tebi in Tvoji čredi svoj blagoslov.

ZDRUŽENE DRŽAVE

Lepo je potekel katoliški dan v Clevelandu, 3. jul. t. l. Poročila ameriškanskih časopisov ne morejo prehvaliti jasnih in presrčnih besedi kan. dr. Kraljiča, kjer pravi "Katoličani moramo biti trdno povezani v ljubezenski poslušnosti in disciplini s Petrovim Stolom, če hočemo streti na življenje in smrt strnjeno verigo komunizma, ki strahuje ljudi z največjimi grožnjami.

— Dr. Basaj, ki ga begunci poznamo in je sam doživel najprej rusko in potem slovensko revolucijo, je navzočim Amerikancem rekel "Komunistične ideje ne bomo zmagali le z orožjem ali atomsko bombo, temveč s katoliško idejo. Da to spoznamo in izvedemo, sta potrebna študij in organizacija". — Na zborovanju je govoril tudi guverner Lovše, zaveden Slovenec, in povdaril hude posledice slabih zgledov nekaterih, kar smo čutili posebno vsi slovanski begunci zaradi premoči komunizma v slovanskih deželah. Za sklep je predsednik zborovanja, zaslužni Anton Grdina, udeležencem zatrjeval, naj to, kar so slišali, v življenju dejansko izvedejo. Naj bo boj proti komunizmu ena izmed naših rednih dnevnih skrbi.

Novo mašo so imeli v župniji sv. Lovrenca v Clevelandu. Slovnski salezijanec Alojzij Hribšek iz župnije sv. Duha nad Krškimi je kot trikratni begunc srečno prišel do duhovništva pod vodstvom svojega družbenega prof. dr. Knifca. Novomašni govornik je bil ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. K novomašni slovesnosti so se poleg škofa dr. Rožmana in domačega župnika prelata Omana zbrali številni duhovniki, sorodniki in že tudi novodošli begunci iz koroških taborišč.

Londonski pomožni škof govori tamkajšnjim Slovincem ob blagoslovitvi Brezjanske Marije. Ob sliki č. g. I. Kunstelj.

Dvajsetletnico škofovskega posvečenja g. dr. Rožmana so praznovali slovenski duhovniki v Združenih državah. V Wilard, kjer živi frančiškan p. Odilo, se je zbralo lepo število zlasti duhovnikov ljubljanske škofije, da preživijo nekaj ur s svojim škofom. — Posebej so mu častitali tudi na novi maši v Clevelandu.

Slovesna investitura (obleka) novega papeževga prelata, kanonika Omana, župnika pri sv. Lovrencu, je bila v nedeljo 17. 7. v Clevelandu ob pol osmih zvečer v župni cerkvi. K slovesnosti je prišel domači škof msgr. Hogan iz Clevelanda in mnogo ameriškanskih duhovnikov, prijateljev novega prelata. V počastitev mu je v cerkvi govoril ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. G. prelatu izrekamo najlepše častitke in skorajšnje svidenje — upajmo, s škofom dr. Rožmanom v Argentini!

ARGENTINA

Obnova posvečenja Marijnemu Brezmadežnemu Srcu za Slovence v Buenos Airesu in okolici je 21. avg. potekla z vso slovesnostjo. Že kmalu po treh so se naši ljudje začeli zbirati z vseh strani mesta in okolice v prijetnem parku pred cerkvijo. Prišlo je mnogo novih naseljencev, a z njimi

tudi zelo lepo število rojakov, ki so že več let v Argentini. Videti je, da nas bodo take slovesnosti še najprej in najbolj neprisljieno povezale. Pri Očetu in Materi bomo spet postali bratje in sestre.

Med rožnim vencem se je cerkev popolnoma napolnila, saj je prišlo nad 800 ljudi. V priložnostnem govoru nam je g. Hladnik, začevši z Marijinimi prikazovanji Katarini Laboure, pokazal zvestobo Marijino Cerkvi in vernikom, tudi nam Slovincem. Po petih litanijah, ki jih je ob asistenci drugih duhovnikov imel č. g. Orehar, smo odmolili papežovo posvetilno molitev, ki še danes človeka prevzame, kakor v onih dnevih vojne grozote. Lepo je bilo ljudsko petje med litanijami. Za konec smo zapeli nepozabno "Marija, skoz' življenje"...

Na znotraj lepo pripravljeni z devetdnevnicjo in sv. zakramenti, na zunaj pravočasno obveščeni, so ljudje radi prišli in potolaženi odhajali.

Žegnanje na Belgrano isto nedeljo 21. avgusta je zbralo toliko ljudi v salezijanski cerkvi, da nismo pričakovali, saj je bila nabito polna. Peto sv. mašo s kratko pridigo je imel g. Lenček CM, na koro pa je zbor "Gallus" pel Perosijevo latinsko mašo. Po sv. maši je zapela zahvalno pesem vsa

cerkev v zahvalo za božje milosti tega leta, zadobljene pri službi božji. Gg. salezijanecem pa smo za naklonjenost zbrali posebno vsoto kot dar.

Slovenske maše po središčih, kjer živi več Slovencev, pa nimajo redne slovenske nedeljske službe božje. 14. avgusta je bila v San Justo za to župnijo in okolico ob pol devatih prav za župnijsko žeg-

nanje. že od 7. zjutraj so Slovenci opravljali sv. spoved. Sv. mašo in pridigo, ki je bila predvsem namenjena duhovni pripravi na obnovo posvetitve, je imel g. Orehar. Veliko slovenskih ljudi je pristopilo k sv. obhajilu, vseh navzočih pa je bilo nad 150. Pel je moški zbor "Gallusa". Domači župnik je bil zelo vesel, domačini pa navdušeni. . . Drugo tako mašo smo imeli Slovenci 28. avg. v cerkvi Varstva Naše Lj. Gospe v Floridi za to župnijo in okolico. Tudi tamkaj se je zbralo veliko Slovencev. Domači župnik jih je med mašo lepo pozdravil, potem pa je imel g. Avguštin, ki je nastavljen v župniji kot kaplan in pridno skrbi tudi za Slovence, lep nagovor na svoje rojake. Pel je pevski zbor iz San Martina.

Obisk škofa dr. Rožmana. Po dosedanjih sporočilih bo prišel v prvi polovici oktobra. Rojaki tukaj se že pripravljamo na sprejem. Ne bo prišel obiskat samo vernikov ljubljanske škofije, katerim je že 19 let pastir, temveč tudi vse druge Slovence, ki jih je zunaj meja domovine sprejel blagohotno v svoje duhovno varstvo.

Slovenski otroci se pridno pripravljajo na prvo sv. obhajilo in prejem sv. birme, kar bodo prejeli ob priliki obiska prevz. škofa ljubljanskega dr. Rožmana.

Na praznik sv. Petra in Pavla so imeli Slovenci iz Capitalia in okolice pobožnost v

župni cerkvi v Ramos Mejia. **Spomnili so se pri tej priliki številnih žrtev iz vrst duhovnikov v zadnjih letih.** Ta dan smo zbrali za to, ker so bila dolga leta mašniška posvečenja v Sloveniji prav na ta praznik.

Slovenski delavci "Družabne pravde", so imeli svoje vsakoletno romanje na Veliki Šmarin v Lujan. Imeli so skupno sv. mašo z govorom v baziliki, ki jo je daroval č. g. Demšar CM, popoldne pa pete litanije M. B. ter obnovitev posvečenja svoje organizacije "Marijinemu Brezmadežnemu Srcu". Pobožnost je vodil duhovni voditelj "Družabne pravde" č. g. Lenček CM.

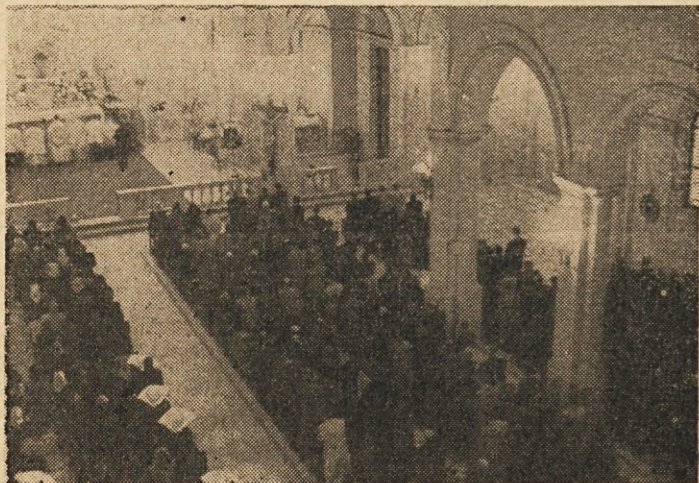
Lepo število fantov se zbira v okviru Slovenske fantovske zveze, saj udeležba na sestankih že prihaja tudi do 150.

Dekleta v Dekliški organizaciji hočejo nuditi slovenskim mladim naseljenkam izobrazbo, vzgojo in razvedrilo. Vsak mesec se zbirajo do 100 po številu, na sestankih, ki so jih doslej imele na Rivadavia 4237, odslej naprej pa jih bodo imele v "Colegio Maria Ana Janer — de Sagrada Familia" ki leži na Avenida Juan B. Alberdi 2555, v višini cerkve San Jose, Flores.

Slovenskim akademikom in srednješolcem se nekoliko bolj odpirajo vrata do tukajšnjih šol, kar je važno zaradi tega, ker smo toliko izobražencev izgubili, zelo mnogo nam jih bodo pa skvarili komunisti doma.

Godovanje č. g. župnika sv. Julije Romana Figalla smo Slovenci letos lepo praznovali. Zastopniki "Društva Slovencev" so mu voščili, pevski zbor "Gallus" mu je pa zapel par pesmi. Nad vsem je bil ganjen in je po slovensko znal že reči besede "Dobro, dobro". Je to eden izmed argentinskih duhovnikov, ki nas najbolj razume in nam tudi dejansko veliko pomaga.

Umrla je Lucija Pirih, doma iz Podmelca pri Tolminu, stara 63 let. V bolnici Alvear so stekli njeni dnevi in je vdano v božjo voljo izročila Bogu svojo dušo. Bila je ena najbolj zvestih prijateljic slovenske službe božje in naročnica D. ž. skozi vsa leta. Doma zapušča brata in sestro, tukač pa bratranca in sestrično. Ma-

Objavljamo tri slike z obnove posvetitve Brezmadežnemu Srcu Marijinemu v cerkvi čudodelne svetinje v Buenos Airesu

ša za rajno bo pri sv. Rozi
11. septembra ob 12.

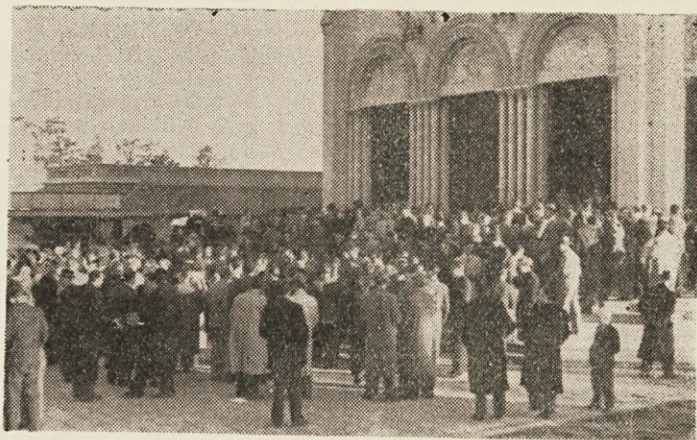
Duhovniške vesti. Č. g. Jože
Rošiček je bil sprejet v nad-
škofijo Buenos Aires in je na-
stopil službo kurata v mestni
bolnišnici "Hospital Fernán-
dez", Cervino 3358. — V nad-
škofijo La Plata so sprejeti in
dobili vselitveno dovoljenje č.
g. dekan Ciril Milavec in č. g.
župnik Stanonik Anton, oba iz
Španije, č. g. Janez Markič iz
Chile ter novomašnik č. g.
Lovše.

**Avguštin Marjan Jambro-
vič** je postal s 17. jul. 1949
župnik v novoustanovljeni
župniji "Jesus Obrero" v ško-
fiji San Luis. Čestitamo in že-
limo obilo blagoslova. Njegov
novi naslov je: Pbro. Augustin
Mario Jambrovič. Cura Parro-
co. Parroquia de "Jesus Obre-
ro" - Justo Daract (San Luis)
F.C.N.G.S.M. Rep. Argentina.

Za kaplana v bolnišnici pri
sv. Luciji je prestavljen **Janez
Knafelj**. Naslov je Montes de
Oca 550. Buenos Aires. Tele-
fon 23-8580.

Krščeni so bili: 1. Alenčica,
Jožica Opeka, hčerka Alojzija
in Marije Marolt. 2. Marija,
Silva Potonik, hčerka Mirka
in Anice. 3. Helena Bras,
hčerka Rudija in Cvetke Lan-
gus. 4. Helena Žnidaršič, hčer-
ka Jožeta in Vere Lončar. 5.
Sinek Mirka Spacapan in An-
gele Hladnik. 6. Sinček Janeza
Teraš in Albine. 7. Marija
Snežna Pristovnik. 8. Jože Te-
lič, sin Rafaela in Marije Er-
javec. 9. Hčerka Jožeta Uča-
kar in Marije šeme. 10. Hčer-
ka Milana Volovšek in Majde
Uršič. 11. Alojzij, Franc Vo-
dopivec, sin Vladimira in Kri-
stine Mihelčič. 12. Hčerka Jo-
žeta Zihlerl in Anice. 13. Ma-
rija Karmen Medved, hči
Franceta in Angele Knez. 14.
Ana, Elizabeta Tominc, hči
Jožeta in Marjane Malavašič.
15. Boris, Andrej Lazar, sin
Matija in Ivane Arhar. 16. Ma-
rija Magdalena Babnik, hči
Stanislava in Marije Florjan-
čič. 17. Ana, Magdalena Pirc,
hči Ludvika in Marije Mlakar.
18. Katarina Cukjati, hči Ja-
neza in Katarine Močnik. 19.
Marija, Magdalena Pokorn,
hči Janeza in Bronice Gnjezda.

Poročili so se: 1. Levstik
Jože in Danica Tekavec, 2.
Ivan Starič in Ana Kopač,
3. Jože Ferfolja in Jožefa Gru-
den.

Se dolgo po pobožnosti so naši ljudje kramljali pred cerkvijo,
kjer se jim je razdelilo okrog 2.000 slovenskih čudod. svetinj!

Umrli so: 1. Jože Božeglav
iz Lokve na Krasu, 2. Lucija
Pirih iz Podmelca, 3. Jože
Žganjar iz Lomas de Zamora.
V domovini. 1. Valentin Debe-
ljak, oče dr. Tineta, profesorja
in našega sotrudnika.

Vsem dobrim Slovincem!
V Lanusu, na lepem kraju, na
zdravi zemlji, z dobrim pro-
metom, kjer bosta s časom
tekli dve avenidi, se je začelo
ustvarjati bodoče slovensko
središče. Prostor za verske,
kulture in socialne potrebe
je rezerviran. Kdor more, naj
si zagotovi svoje stavbišče.

Sedaj je treba pomisliti tudi
na športne potrebe. Da se naša
mladine izogne moralnim ne-
varnostim v drugih klubih, je

treba, da si ustvarimo v ta
namen lastno igrišče.

Pač bo vsak rojak to misel
z veseljem pozdravil in vsak
tudi pripravljen, da jo po svo-
jih močeh podpre.

V sedanjem času, ki je tako
zelo vdan športu in pa spričo
dejstva, da mestna mladina
potrebuje mnogo gibanja na
zdravem zraku, je slovensko
športno igrišče naša skupna
zadeva. Boljšega prostora in
ceneje pa nikjer ne bomo našli
kot v Lanusu. Zato pozivamo
vse rojake, da se zanimate za
to zamisel in se prijavite kot
člani, delničarji in dobrotniki
slovenskega športnega kluba.

Janez Hladnik

Del romarjev "Družabne pravde" pred lujansko baziliko ob
svojem letnem marijanskem romanju za Veliki šmaren

CERKVENI VESTNIK

PRIPRAVA ZA SV. BIRMO

V oktobru pridejo prevzv. g. škof msgr. dr. Gregorij Rožman na obisk v Argentino in bo tedaj tudi podelitev svete birme.

Prijavite otroke v sledečih krajih:

Paternal: pri sestrah, Paz Soldan 4924.

Villa Devoto: cerkev sv. Petra, Bermudez 2011 (č. g. Štefan Tonkli).

Čakarita: cerkev sv. Pavla, Alvarez Tomas 795 (č. g. Smolič).

Boça: San Juan (č. g. Merrik).

Saavedra in Florida: v Floridi (č. g. Albin Augustin).

Belgrano: Immaculada, Obligado 2042 (č. g. svetnik Janez Klemenčič).

San Martin in Ballester: farna cerkev San Martin (č. g. svetnik Karel Škulj).

Vzhodna predmestja (Ciudadela, Ramos M., Haedo, Morón, Ituzaingó, San Antonio, San Justo, Tablada): cerkev v Ramos Mejia (č. g. Janez Kalan).

Severna predmestja (od Martineza do Tigre): cerkev v San Fernando, fara (č. g. Tone Ravnikar).

Lanus: San Judas Tadeo, 2 de Mayo 4470 (č. g. Viktor Bratulič).

Quilmes, Bernal, Wilde: cerkev v Quilmesu, Rivadavia 365 č. g. Janez Malenšek).

Banfield, Lomas, Temperley,

Llavallol: cerkev v Banfieldu, Pueyrredon 1547 (č. g. Karel Zajc).

Villa Madero, Escasso, Tapesales v Villa Madero v cerkvi San Jose.

Avellaneda: prijavite se č. g. Hladniku (Pasco 431, tel. 48-3361) ali ob priliki službe božje na Avellanedi (Manuel Estevez 630).

Vse ostalo, osebno ali po pošti, na naslov: Janez Hladnik, Pasco 431 ali č. g. Anton Orehar, Juan Alberti 1195 in Victor Martinez 50, Caballito.

V vseh navedenih krajih bo poduk za birmo v slovenščini in v kasteljansčini.

Otroke iz notranjosti prijavite pravočasno in sporočite, kje bi jih mogli pripraviti za sv. zakrament.

Tudi prvo sveto obhajilo bo ob tisti priliki za otroke, ki bodo na to pripravljani.

Sporočite vse to pravočasno na gornje naslove.

Slovenski dušni pastirji

Svete maše na Avellanedi: 4. sept. za † Janez Šest, 11. sept. za † starše Šega, 18. sept. za † Ivano Rot, 25. sept. za † Marijo Jankovič.

Sveta maša pri sv. Rozi: 11. sept. ob 12 za † Lucijo Pirih.

Sv. maša s petjem za Slovence, ki živijo v Villa Madero in Villa Scasso in okolice, bomo imeli v kapeli San

José na Blanca Encalada, Villa Madero, in sicer 18. sept. ob desetih. Pred sv. mašo bo prilika za sv. spoved, po maši za bolnike. Vse slovenske naseljence, stare in nove, ki žive v tej okolici, vabimo, da se udeležijo in spomnijo na to tudi tiste, do katerih sicer drugače obvestilo ne bo moglo priti. — Odslej naprej boste vsako nedeljo pred to cerkvi-jo mogli dobiti tudi "Oznanilo".

"Oznanilo" je tedenska izdaja "Duhovnega življenja" na 4 straneh, ki izide vsak petek in se ob nedeljah brezplačno deli slovenskim vernikom pred cerkvami. Vsebuje nedeljski evangelij in berilo ter njima primerno duhovno misel, potem pa več drugih svežih duhovnih sestavkov ter vesti o verskem življenju v cerkvi in ob raznih prireditvah. Kdor bi želel prejemati "Oznanilo" po pošti, mu lahko ustrezemo proti naročnini 6 pesov letno. Vabimo slovenske obrtnike in društva, da oglašujejo v "Oznanilu".

V nedeljo 4. sept. ob 3. pop. je v Quilmesu cerkvena pobožnost za Slovence iz te župnije in okolice, zlasti Bernala in Berazategui. Ob 3 je slovenska pridiga, pete litanije in obnova posvečenja Marijineму Brezmadežnemu Srcu.

V Lujanu imajo pred vsakim prvim petkom in praznikom Slovenci iz Lujana in Jauregui skupno pobožnost v baziliki pri Brezljanski Mariji. Pobožnost vodi g. Boljka CM.

IZPOLNITE SVOJO DOLŽNOST IN PORAVNAJTE NAROČNINO!

VSEBINA 9. ŠTEVILKE: "Za ločitev duhov". Odlok Svetega Oficija o komunizmu. — "Kdo kakor Bog...?" (Dr. Filip Žakelj) — Pomen zakonske zveze (Dr. Hanželič). — "Sveta Cecilija" — Cerkev in država v našem času (Dr. Odar). — Verska vzgoja otroka (Dr. Hanželič). — Demokracija (Konec.) 5. poglavje razprave "Povojni socialni problemi" (Dr. Ahčin). — "Vir največje sile" (Osma poglavje, o tem, kaj naj prosimo). — Moč volje in zemeljski cilji v luči večnega cilja (Dr. Hanželič). — El idealismo (Dr. Ušeničnik). — Kar je Bog združil. — Po Argentini sem in tja — (Janez Hladnik). — Legenda o angelih. — Iz življenja Cerkve. — Po širnem svetu. — Iz domovine. — Med izseljenci. — Cerkvni vestnik. — Prihodnja dvojna številka izide sredi oktobra.

"LA VIDA ESPIRITUAL"

VICTOR MARTINEZ 50, BUENOS AIRES, ARGENT.

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"
Z DVOMESEČNO PRILOGO KATOLIŠKI MISIJONI

CORREO ARGENTINO SUC. 19	TARIFA REDUCIDA
	Concesión 2560

Uredniki: Hladnik, Lenček, Orehar. **Upravnik:** Lenček. — Celoletna naročnina 10 pesov, 5 prilogo 18 pesov; v USA 3 dol., s pril. 5; v Kanadi 4 dol., s pril. 7; v Chile 100 p., s pril. 200 p.